

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 477

Vrouwenlisten

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

VROUWENLISTEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Menschen en zaken.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op een paar mijlen ten Zuid-Oosten van Maldon, in het graafschap Essex gelegen, daar, waar de rivier de Chelmer zich uitstort in een langwerpige en zeer fraaie baai, verheft zich een der oudste landgoederen, waarop dit aan kasteelen zoo rijke graafschap kan bogen.

Het dateert uit het midden der XVI eeuw en er is niet veel veranderd, sedert het oogenblik, dat de eerste steen werd gelegd.

Het behoort sedert onheuglijke tijden toe aan het geslacht der Carringtons en op dit oogenblik nog wordt het, gedurende een groot gedeelte van het jaar, bewoond door graaf James Wilburn Carrington en zijn echtgenoot, Lady Dora Carrington.

Bij hen voegt zich dan ook vaak de zoon des huizes, de jonge Douglas, die, op het tijdstip waarin deze episode in het leven van John Raffles zich afspeelde, juist 23 jaar was ge-

worden en met succes de examens had afgelegd, die hem toegang zouden geven tot de hoogste rangen bij het leger.

Het huis zelf is zoo groot, dat nimmer alle kamers tegelijkertijd in gebruik zijn.

Velen daarvan zijn nog juist zoo gemeubeld, als zij het in den tijd van „Quin Bess” waren en zij worden meer als curiositeit dan wel als verblijfplaats van moderne menschen beschouwd.

Wanneer het kasteel leeg staat, wat ongeveer 5 maanden van het jaar het geval is, blijft er toch altijd een huisbewaarder achter, die zijn inkomsten in niet geringe mate weet te vermeerderen, door aan nieuwsgierige vreemdelingen deze kamers te laten zien, hen te wijzen op de hier en daar meterdikke muren, hen naar den hoogsten torentrans te brengen, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht heeft over een groot gedeelte van Essex, tot aan de kust toe.

Het uitgestrekte park, waarin het kasteel gelegen is, grenst aan de Noordzijde onmiddellijk aan den zoeven genoemden zee-arm en als het stormt, kan men tot op het kasteel het ruischen van de branding en het woest geweld van de golven vernemen.

Thans echter, op het oogenblik waarop ons verhaal een aanvang neemt, was alles rustig en vredig — geen wanklank verstoorde het verblijf van de gasten, die thans op Wilburn Castle vertoefden.

Want het was midden in den zomer, het was een heerlijke dag, de barometer stond reeds eenige dagen bestendig op fraai weder en niets deed een storm voorzien — tenminste geen storm, zooals die door de krachten der natuur verwekt wordt.

Het was omstreeks half negen in den avond en de meeste gasten hadden zich, dadelijk na het diner, weder naar het uitnemend onderhouden gazon voor het terras aan de voorzijde van het heerenhuis begeven, om daar te genieten van de koelte.

Want binnenshuis was het zeer warm en slechts weinigen bleven achter in rook- of speelkamer.

Enige bedienden, meerendeels bejaarde lieden, die reeds lange jaren in dienst waren van graaf James, liepen heen en weder en dienden koele dranken, sigaren en cigarettens rond.

Er vormden zich al spoedig groepjes, zooals dat vaak het geval is, waar veel menschen bijeen zijn, wier maatschappelijke positie tamelijk veel verschilt, want er waren daar even goed adellijke lieden als sterren aan den wetenschappelijken hemel, beroemde geneesheeren, steunpilaren van de Beurs, er was verder een schatrijke autofabrikant — ja, zelfs had graaf James, naar eenigen zijner vrienden niet zonder spijt en afkeuring opmerkten, de vrijzinnigheid zoo ver gedreven dat Thomas Dickson onder de gasten was.

Nu viel er, moraliter gesproken, volstrekt niets op den heer Dickson aan te merken — althans niets, dat uiterlijk bleek.

Hij was zeer rijk, hij had een goed huwelijk gedaan, hij had zijn rijkdommen ongetwijfeld eerlijk verdiend, men verzekerde, dat het niet lang zou duren of een Koninklijk Besluit zou

hem tot den adelstand verheffen, maar — mijnheer Thomas Dickson was bierbrouwer!

Zeker, zijn producten werden algemeen geroemd en tot in de verste uithoeken van de wereld vond men de vermaning: „Drinkt Dickson's Stout!”

Zijn brouwerij was waarschijnlijk wel de grootste die er in geheel Engeland te vinden was en hij had meer dan 5000 arbeiders aan het werk.

Maar — hij brouwde bier, dat viel niet te ontkennen, en Thomas Dickson dacht er dan ook niet aan, het te ontkennen.

Hij was veel te trotsch op zijn reusachtig bedrijf en hij wachtte geduldig af, tot het Zijne Majesteit zou behagen, hem, in navolging van den Theekoning Lipton, in den adelstand te verheffen.

Zijn vrouw was misschien iets minder geduldig, maar minder trotsch was zij zeker niet.

Voor al de dames fluisterden onder elkander over haar schitterende juweelen, welke zij zelfs naar het kasteel had medegenomen en waarmede zij bijna tederen dag aan het diner prijkte, wanneer daartoe slechts even gelegenheid bestond — een verjaardag, de komst van een beroemden gast, of iets van dien aard.

Maar er werden nog heel andere dingen gefluisterd!

Er waren insiders, menschen die het weten, die verklaarden dat de Carringtons op dit oogenblik stellig op een te grooten voet leefden.

Ook hun had de wereldoorlog zwaar getroffen en Wilburn Castle vereischte tot onderhoud een burgermansfortuin.

Er waren veel bedienden, de studie van Douglas had veel geld gekost, de pachters klaagden steen en been en zelfs was men reeds eenmaal genoodzaakt geweest, een vrij groot gedeelte van het prachtige goed te verkoopen.

Dat was in alle stilte geschied, maar niettemin was het uitgelekt — en dat was aanleiding genoeg tot commentaar.

Nu wilde het geval, dat mijnheer Thomas Dickson de vader was van een aanvallige dochter.

Harriet was op dat oogenblik 20 jaar en zeker een van de bekoorlijkste jonge meisjes onder de gasten.

En nu verklaarde men de aanwezigheid van de familie Dickson op het landgoed hieruit, dat het graaf en gravin Carrington lang niet onwelgevallig zou zijn, wanneer er een huwelijk tusschen Douglas en Harriet Dickson tot stand kwam.

Nu was het een feit, dat Carrington stellig tot een van de meest liberale edellieden van het geheele graafschap behoorde.

Hij zou zeker niet gearzeld hebben zijn zoon toe te staan, met de dochter uit een burgerlijke familie in het huwelijk te treden.

Maar hoe dachten de jongelieden zelve er over?

Dat was vooralsnog een diep geheim, naar het scheen.

Maar geheim of niet — de babbelaars vonden in de aanwezigheid van den bierbrouwer op het kasteel gereede aanleiding tot het uitspinnen van hunne vermoedens en verwachtingen.

Ja, men zou nog iets beleven! Er zou dezer dagen wel iets worden bekend gemaakt van een verloving!

Maar er waren anderen, die twijfelend de schouders ophaalden en die een naam fluisterden den naam van Inez Garcia.

Dat was de schoone Spaansche weduwe, die sedert een week op het kasteel logeerde.

En men zou immers wel blind moeten zijn, als men de blikken niet zag, welke Douglas nu en dan tersluiks toewierp aan die inderdaad zeer schoone vrouw, nauwelijks over de dertig, met haar raveerzwart haar, haar groote glanzende oogen, haar gelaatskleur als van een perzik, haar donkere, klankvolle stem en haar houding als van een vorstin.

En de praatjes gingen hun gang.

Was het niet te dwaas om alleen te loopen, dat er ooit iets tusschen die twee zou kunnen bestaan — dat er ooit van een huwelijk sprake zou kunnen zijn?

Die Spaansche dame was ongetwijfeld heel mooi — maar zij was en zij bleef minsten 10 jaar ouder dan de aanstaande eigenaar van Wilburn Castle.

En dan — een Spaansche!

Neen, daartoe zou de oude graaf zeker nimmer zijn toestemming geven!

En intusschen zaten de hoofdpersonen van de kleine comédie, welke anderen met en voor hen opvoerden, rustig bijeen, in een op zachten toon gevoerd gesprek, ieder in een van die gemakkelijke stoelen gezeten, die het geheim der Engelschen schijnen te zijn.

Luitenant Douglas droeg op dat oogenblik een keurig gesneden smoking, die zijn lenig, door sport getraind lichaam voordeelig deed uitkomen.

Hij had eigenaardig, lichtblond haar, glad uit het voorhoofd weggekamd, golvend en zijdeachtig — eigenlijk niet het haar van een man.

Zijn oogen waren donkerblauw en keken op dat oogenblik recht in de gitzwarte van Inez Garcia, die er inderdaad betooverend uitzag in haar diep uitgesneden avondtoilet van goudgele zijde.

Dat zij een Spaansche was behoefde werkelijk niemand te betwijfen — daarop wees haar matte tint, daarop wezen ook de prachtige geteekende wenkbrauwen, het blauwzwarte, glanzende haar, de gekrulde lippen en de rechte, sierlijke neus.

Wat verder zat Harriet Dickson, — een mooi kind met haar goudblond haar en haar heldere, donkergrijze oogen — maar op dat oogenblik een beetje bleek.

Zij wierp nu en dan een blik op de twee en scheen slechts half te luisteren naar hetgeen gezegd werd door een jongen man met een knap, blozend gelaat en dik blond haar, lachende blauwe oogen en een huid, die menige vrouw hem zou hebben benijd.

De jonge man gaf het tenslotte zuchtend op, verhief zich van zijn zetel, zeide nog iets, maakte een diepe buiging, draaide zich op zijn hielen om, en slenterde langzaam naar een slank, breedgeschouderd man, die geheel afgezonderd van de anderen zat, en uitsluitend scheen te converseeren met zijn sigaret, waarvan hij de wolkjes volgde in de lucht, die zich langzamerhand donkerder begon te tinten, want reeds was de zon achter de kim gedaald.

De jonge man bleef een oogenblik met zijn handen in zijn zakken tegenover den ander staan en vroeg op zachten toon:

— Verveel je je?

— Wel neen — je ziet toch wel dat ik alleen ben? klonk het antwoord.

En twee doordringende, koele, grijze oogen wendden zich langzaam van de rookpluim af en werden gevestigd op het blozende gelaat van den jongen man.

Hij deed nogmaals een haal aan zijn sigaret en zeide:

— Als ik jou aanzie, zou ik eerder tot die vraag gerechtigd zijn! En toch meen ik je zooveel te hebben zien zitten naast het bevalligste meisje, dat men zich kan voorstellen. En niet alleen bevallig, maar ze is ook zeer onderhoudend — althans voor een bierbrouwersdochter!

— Dat is zij dan misschien alleen tegenover anderen! hernam de jonge man spijtig. Ik kon echter geen woord uit haar krijgen. Ik heb het gehad over ale, over mout, over brouwketels, het gistingproces, niets hielp!

— Je hadt eens kunnen probeeren met over Douglas Carrington te praten! Dan had ze waarschijnlijk wel beter naar je geluisterd, Brand!

— Is ze dan werkelijk verliefd op dien jongen, Raffles?

— Merk je dat dan niet eens? Verliefd? Geef haar een goede dosis van een sterk werkend vergif, en ze zal het met een beminnelijken glimlach en zonder een oogenblik te aarzelen aan onze schoone Inez voorhouden! Wel, ze is eenvoudig dol op den knaap!

— En hij?

John Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Je valt me tegen, Brand! Heb je zooveel getennist, geroeid en gefietst hier, dat je in het geheel geen aandacht meer had voor de kleine soms zoo belangwekkende comedies, die hier worden opgevoerd? Het is toch duidelijk dat hij alleen maar oogen heeft voor die mooie Spaansche!

— Waar komt zij eigenlijk vandaan?

— Uit Spanje naar ik vermoed!

— Wees niet flauw! Ik bedoel — hoe de Carringtons aan haar komen! Is zij rijk?

— Dat zegt men! Haar man moet haar een vrij groot kapitaal hebben nagelaten. Maar een vrouw van haar schoonheid heeft natuurlijk geen rijkdom van noode.

— Hoor ik goed, Raffles? Het komt mij waarlijk voor, alsof er geestdrift klinkt in je stem!

— Ik zou die meening nog maar eens herzien! hernam Raffles koeltjes. Je weet heel goed, dat vrouwenschön voor mij iets abstracts is — evengoed als de schoonheid van een landschap, van een bloem. Ik verzeker je dat ik er naar kan kijken, zonder ontroerd te worden. Misschien breekt de tijd wel eens aan, dat ook dat zal veranderen — maar als het zoover is, zet dan maar tegelijk een streep onder de reeks van mijn avonturen en zeg dat John Raffles een ingetogen burger gaat worden en een braaf lid van de brave maatschappij! Zoover zijn we thans echter nog niet.

Charles Brand, de intieme vriend van den Gentleman-Inbreker, had hoofdschuddend geluisterd en zeide nu:

— Ook in dat opzicht ben je een raadsel voor me, Raffles! Ik moet alweer een domheid bekennen. Ik wil je nu wel zeggen, dat ik een oogenblik gedacht had, alsof de aanwezigheid van die mooie Spaansche weduwe je hier heen had gelokt, nadat wij haar hebben gezien, toen wij vijf dagen geleden bij toeval hier in de buurt kwamen en door Carrington werden uitgenoodigd.

Raffles keek Brand met wijdgeopende oogen strak aan en zeide toen met een beweging van ongeduld:

— Je bent niet goed wijs, mijn waarde! Dacht je werkelijk dat ik mijn tijd zou verbeuzelen met wat laf geflirt met een mooie Spaansche weduwe? Ik heb andere dingen aan het hoofd!

— Wat dan? Welke dingen? Waarom ben je dan eigenlijk hier gekomen?

— Begrijp je dat niet eens? Moet ik dat nog nadrukkelijk zeggen? Herinner je je dan niet dat Thomas Dickson een van de eersten was, die we hier hebben aangetroffen, tijdens ons eerste kortstondige bezoek en dat we bij die gelegenheid vernamen, dat hij nog minstens 14 dagen hier zou blijven?

— Wat zou dat? Je kent Dickson toch volstrekt niet!

— Neen, ik heb niet het genoegen!

— Ziju vrouw dan?

— Haar ken ik evenmin! Maar ze bezit iets,

dat mijn groote belangstelling heeft gaande gemaakt en dat ik zeer gaarne eens van naderbij zou bezichtigen.

— Ah — ik begrijp het al! riep Brand met schitterende oogen uit. Je bedoelt Harriet, haar dochter!

— Lieve jongen, je hebt aan tafel te veel van die zware Bourgogne gedronken! hernam

Raffles met een medelijdenden klank in zijn stem. Je praat wartaal! Wat ik bedoel is voor mij veel kostbaarder dan tien Harriets, al is zij ook nog zulk een aardig meisje, dat ik van harte veel geluk wensch.

— Wat kan dat dan wel zijn?

— Dat zijn haar juweelen, jij domoor.

Een doosje **Dubec-Sigaretten**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Een onderzoek met negatief resultaat.

Charles Brand had een tuinstoel naar zich toegetrokken, ging er langzaam op zitten en keek Raffles aandachtig aan.

Zijn lippen trilden heel even, toen hij zachtjes zei:

— Daartoe moet het dus alweer komen? Ik beken eerlijk, dat ik daar ditmaal volstrekt niet op gerekend had!

Er was nu een harde klank in de stem van Raffles, toen hij vroeg:

— Waarom niet? Waarom juist nu niet?

— Omdat ik meende, dat je eens wat rust wilde nemen, dat je geest was afgeleid, dat je alleen maar hier kwam om....

— Om die schoone vrouw uit het zonnige Zuiden!

— Niet alleen om haar! Om hier uit te rusten, om te genieten van de heerlijke natuur, om....

— De heerlijke natuur! viel Raffles hem schamper in de rede. Kan ik daar nu aan denken, op dit oogenblik, twee dagen nadat wij tezamen weer eens een tocht hebben gemaakt door de armste wijken van Londen? Wat is voor die lieden de heerlijke natuur? Niets! Hun natuur is een nauwe, stinkende steeg, zomers brandend als een oven, des winters donker en koud als een graf, waarin krotten staan, half

inzakkend, niet beter dan varkensstallen en waarin die menschen leven, geslacht na geslacht, zonder ooit tot het besef te komen, dat er nog iets anders bestaat — niet veel beter dan dieren! Kan ik aan de natuur denken, als ik me dat herinner? Die bloemen, die prachtig gesneden gazons, die keurig geschoren heggen doen mij pijn, als ik er naar zie. En die zat gegeten deftig gekleede dames en heeren dan! Kijk mijnheer Dickson maar eens aan, daarginds, met zijn dik lichaam, zijn vette onderkin, zijn glimmend gezicht — zijn dikke gouden horlogeketting, die op zijn kolossalen buik bengelt, al draagt hij ook een smokingvest, zijn ringen! Och, je weet dat alles even goed als ik! Je zult me misschien zeggen, dat het lijden van die arme lieden zoo oud is als de wereld zelf! Dat weet ik even goed — en ik ben van oordeel dat dit eindelijk veranderen moet! Deugen mijn middelen niet? Het is mogelijk — het is zelfs bijna zeker. Maar zoolang ik althans een kleine verbetering kan bereiken door geld — zoolang ik nog altijd meer uitgeef ten voordeele van die ongelukkigen dan ik ontvang, als je mij toestaat om het zoo te noemen — zoolang blijf ik ook bijzondere belangstelling aan den dag leggen in de diamanten van schatrijke bierbrouwersvrouwen!

— Heb je speciaal iets tegen dat genus?

— Tegen bierbrouwersvrouwen? In geen deele! Het klinkt alleedaags — maar ik ken de vrouw van een bierbrouwer, die een ware engel is! Ik geloof niet dat je hetzelfde kunt zeggen van mevrouw Dickson, een ijdel, ingebeeld en dom creatuur — en op wie haar dochter gelukkig in geen enkel opzicht gelijkt.

— Ik denk dat ik er maar het zwijgen toe zal doen, Raffles. Het plan staat ongetwijfeld al vast?

— Welk plan?

— Tot — bezichtiging van haar diamanten?

— O ja! Heb je gezien wat ze gistermiddag droeg? Omdat er een professor in de Wijsbegeerte mee aanzat. Zij verblindde er het geheele gezelschap mee en je mag me gelooven of niet — ik heb vrouwen zien verbleeken, die voor het eerst die pracht te zien kregen. Hoeveel denk je dat dat fraais waard is?

— Als de diamanten afzonderlijk verkocht zouden moeten worden — toch altijd minstens nog 30.000 pond!

— Nu, is dat toelaatbaar? Moet ik het aanzien, dat een tanke oude dame van een uiterst gevaarlijken leeftijd zulk een groot fortuin aan juweelen ten toon spreidt op een paar schouders en om een hals, die veel beter deden, zich aan de algemeene opmerkzaamheid te onttrekken? Foei, de oude tang!

— Is ze dat werkelijk?

— Wel, ik heb wel eens een kleine samenspraak tusschen de beide echtelieden verrast — en meer zal ik er voor het oogenblik maar niet van zeggen! Maar al was ze dat niet — al was ze sympathieker dan ze inderdaad is — de juweelen moet ik hebben!

— Ze heeft ze vanmiddag aan tafel niet gedragen!

— Neen — ze had hoogstens voor een waarde van een 1000 pond aan! Waarlijk een bagatel!

— Weet je waar ze die juweelen bewaart?

— Ja, daarvan heb ik me al op de hoogte gesteld.

— En — wanneer....?

— Als het kan vanavond nog!

— Dat zal zeer gevaarlijk zijn, weet je dat wel! Het zal natuurlijk direct ontdekt worden en je zult geen gelegenheid hebben, de diamanten

op een veilige plaats te brengen. Iedereen wordt natuurlijk dadelijk gefouilleerd — en als je wegloopt, bederf je natuurlijk de heele zaak!

— Ik denk niet aan wegloopen! hernam Raffles kalm. Zoo dom zal ik niet zijn. En waarom zou het aanstonds worden ontdekt? Misschien overtuigt ze zich iederen avond, voor ze gaat slapen, dat haar juweelen er nog zijn — maar dan heb ik in ieder geval nog twee uren den tijd om ze behoorlijk te verstoppen. Het park is zoo groot!

— Twee uren? herhaalde Charly verschrikt. Maar zij gaat om elf uur naar bed en het is nu bij negenen!

— Je opmerkingen getuigen van een scherp waarnemingsvermogen, Brand! Daarom zal ik nu ook aanstonds gaan! Het oogenblik is er zeer gunstig voor. Alle gasten bevinden zich met dit heerlijke weder buiten en toch zal het volstrekt geen argwaan kunnen baren, als er zich iemand binnenshuis ophoudt. Het is reeds te donker om hier alles goed te kunnen waarnemen — en toch nog te licht, om daarbinnen nu reeds alle lampen te ontsteken! Blijf dus hier op mij wachten — ik denk dat ik binnen een uur wel weder terug ben!

— Je plan staat dus vast?

— Doe niet zulke domme vragen! Heb je mij ooit over zulk een plan hooren spreken, om het naderhand te laten varen?

Brand slaakte een zucht maar hij zeide niets meer.

Raffles had zijn sigaret weggeworpen en drentelde nu langzaam in de richting van het huis.

Hij ging een van de breede, openstaande Fransche ramen binnen, die tot de groote eetzaal behoorden, stak deze zaal over, opende een deur en bevond zich nu in de ruime hal, die slechts verlicht werd door een electriche lamp in een albasten kom, dicht bij de oude eikenhouten zoldering.

Raffles hield zich hier echter niet op, maar ging dadelijk de breede, fraai gebeeldhouwde wenteltrap op, aan den voet geflankeerd door een koperen wapenrusting en verdween aldus uit het gezicht van iedereen, die hem het huis mocht hebben zien binnengaan.

Raffles was er bij zulke gelegenheden de man

niet naar, om over een nacht ijs te gaan.

Vijf dagen waren voor hem ruimschoots voldoende geweest, om de inrichting van het geheele huis op zijn duimpje te leeren kennen.

Hij wist waar ieder van de 27 logeergasten logeerde, hij wist waar de bedienden gehuisvest waren, hij kende de ligging van de geweldig groote keuken met zijn ouderwetsch haardvuur, hij wist hoe men in de drie uitgestrekte kelders moest komen, en zelfs de geheimen van den zolder waren hem niet onbekend gebleven.

Zoodra hij op de eerste verdieping van het groote huis was aangekomen, stond hij een oogenblik stil en luisterde.

Pas toen hij volstrekt niets hoorde, sloop hij onhoorbaar verder, en inderdaad zou een kat niet meer leven hebben gemaakt.

Maar eensklaps vernam hij lichte en snelle schreden, die naderbij kwamen.

Hij had nog juist den tijd zich haastig terug te trekken in een van die zijgangen, waaraan het oude kasteel zoo rijk was en waar een volkomen duisternis heerschte.

Maar de hoofdgang was vrij helder verlicht door een electriche lamp aan het einde, en de scherpe oogen van Raffles herkenden aanstonds de gedaante, die daar met vlugge schreden voorbijsloop.

Het was Inez Garcia.

Hij wilde reeds weder zijn weg voortzetten, toen hij ten tweeden male genoodzaakt was op het hooren van schreden, in de duistere gang terug te treden.

En ditmaal was het Douglas Carrington, die snel voorbijliep, terwijl hij klaarblijkelijk moeite deed, het geluid van zijn schreden zooveel mogelijk te dempen.

Raffles wachtte tot het weder volkomen stil was geworden en mompelde toen voor zich heen :

— Als niet alle teekenen bedriegen, dan staan de kansen van Harriet Dickson bijzonder slecht!

Nu, de lucht is nu weder veilig en wij zullen verder gaan!

Hij trad weder op de hoofdgang, liep die snel ten einde, ging nogmaals een korte wenteltrap van zes treden op en bereikte nu een soort inspringend gedeelte van het huis, van grilligen

vorm, waar de ruime logeerkamer van het echtpaar Dickson was gelegen.

Hier werd de gang alleen verlicht door het zwakke schijnsel, dat nog door twee vensters naar binnen drong en dat afkomstig was van den avondhemel, nog slechts zwak verlicht door den gloed van de verdwenen zon.

Raffles aarzelde geen oogenblik, maar trad op een breede, met snijwerk versierde deur toe.

Hij haalde een bosje loopers te voorschijn, stak een van de fijne werktuigen in het slot, maar hield dadelijk verbaasd op en mompelde :

— Open? Hé — dat is vreemd! Ik meende zeker te weten, dat zij ook overdag de deur van hun slaapkamer altijd gesloten houden! Nu, die vergeetachtigheid zal mij het werk vergemakkelijken!

Hij behoefde de deur slechts te openen, om te kunnen binnentreden.

Hij bevond zich in een groot, vrij eenvoudig gemeubeld vertrek, klaarblijkelijk als logeerkamer ingericht, met witgelakte meubelen, vitrages en linnen overgordijnen voor de ramen en een wollen kleed op den houten, bruingeschilderden vloer.

Raffles behoefde geen licht te ontsteken.

Hij kende de inrichting van de kamer zoo goed, dat hij voorloopig op den tast, geholpen door de halve schemering, die nog in het vertrek heerschte, zijn werk kon verrichten.

Hij had de deur zachtjes achter zich dicht gedaan, en ging eerst naar de ramen, op zijn teenen loopend, om naar buiten te zien.

Het groote park strekte zich zwart en stil aan zijn voeten uit, de hooge boomen teekenden zich als een donkere massa af tegen den avondhemel.

En toen schoof Raffles langzaam en voorzichtig zonder eenig leven te maken, de gordijnen dicht.

Hij ging midden in het vertrek staan, bedacht zich even, en liep toen regelrecht toe op een sterk valies, vervaardigd van dunne staalplaat, met juchtleider overtrokken, en die vooral in Amerika veel in gebruik zijn.

Hij wist dat zich daarin het kistje met de kostbare juweelen van Mevrouw Dickson bevond.

Hij begon de dikke riemen los te gespen, en haalde vervolgens zijn loopers weder te voorschijn.

Voor een man als Raffles zou het niets be- teekend hebben, het eenvoudige slot van den

platten reiskoffer te openen, maar zelfs dezen geringen arbeid kon hij zich besparen, want de koffer bleek niet op slot te zijn.

— Nu, dat noem ik onvergeeflijke nonchalance! mompelde Raffles hoofdschuddend voor zich heen. De kamerdeur open — het valies niet gesloten! Het ontbreekt er nog maar aan, dat zij ook vergeten heeft het juweelenkistje behoorlijk op slot te doen! Maar als dat zoo is, dan verdient zij ook werkelijk bestolen te worden! Men moet het lot niet tarten!

Raffles had reeds het deksel van den koffer behoedzaam teruggeslagen en dadelijk viel zijn oog op het sandelhouten kistje, fraai met parelmoer versierd, hetwelk de juweelen bevatte.

Hij greep het en kon een lichten kreet van schrik en verbazing ternauwernood onderdrukken.

Want het slot was met ruw geweld geforceerd, en toen hij het deksel had opgelicht, grijnsde hem slechts een ledige ruimte toe — de kostbare juweelen van Mevrouw Dickson waren verdwenen!

Hoofdstuk III.

Ontdekking en onderzoek.

Raffles bleef een oogenblik naar de binnenzijde van het kistje staren, dat met witte zijde gecapitonneerd was en bromde voor zich heen:

— Het is onaangenaam, als de mensch moet constateeren, dat hij op zijn neus kijkt — maar dat doe ik op het oogenblik, ik kom er rond voor uit! Welzoo — men is mij dus voor geweest, en ik visch achter het net, zooals de populaire term luidt! En degeen die mij deze poets heeft gebakken, kan dat nog maar kort geleden hebben gedaan, dunkt mij! Niemand zal toch de onbeschaamdheid hebben, hier overdag binnen te dringen — of zou ik moeten aannemen dat men onder de bedienden naar den dader zou moeten zoeken?

Met deze onopgeloste vraag nog in zijn geest, deed Raffles het kistje met ongeduldig gebaar weer dicht, wierp het op het fijne linnengoed, waarmede de reiskoffer half gevuld was, deed ook het deksel van dit voorwerp dicht, en..... het volgende oogenblik doofde hij met groote overhaasting de zaklantaarn, welke hij zooeven had ontstoken — zijn scherp oor had eenig gerucht gehoord op de gang.

En reeds een seconde later kon hij niet meer twijfelen — er naderden vlugge schreden.

Zoo haastig hij kon, en met een paar stappen was Raffles achter een der gordijnen, die de breede ramen bedekten.

Voorzichtigheidshalve bond hij zich snel het

halfmasker voor, dat hem bij dergelijke gelegenheden zelden verliet en nam een revolver ter hand.

Het gordijn kon nog nauwelijks geheel stil hangen, of de deur werd geopend en er trad iemand binnen, die slechts een seconde scheen te aarzelen, en toen het licht opdraaide.

De gordijnen voor het raam sloten niet zoo nauwkeurig tegen elkaar of er was nog wel een kleine kier, waardoor Raffles kon zien wat er voorviel.

Er stond een man in het vertrek, maar Raffles kon zijn gelaat niet zien, want hij die zooeven was binnengetreten, stond met zijn rug naar het venster toe.

Wel kon Raffles onmiddellijk zien, dat het stellig niet de bierbrouwer Dickson zelf was — daartoe was de man te slank.

De indringer had een oogenblik doodstil gestaan en liep nu regelrecht naar den hoek, waar de stalen reiskoffer stond.

Raffles hoorde hem een zachten kreet slaken, toen hij bemerkte dat de riemen los waren.

Vervolgens sloeg de man die was binnengekomen haastig het deksel op, greep met een snelle beweging naar het juweelenkistje, opende het en liet het dadelijk weer vallen, nu met een kreet, die als een snik klonk.

Hij wendde zich half om en nu het licht op zijn gelaat viel — een doodsbleck, verwrongen

gelaat — nu herkende Raffles hem aanstonds.

De man was Douglas Carrington, de zoon des huizes!

En nog voor Raffles bekomen was van zijn verbazing over die ontdekking, wierp de jonge man het deksel van den koffer weder toe, ijde naar de deur en was het volgende oogenblik verdwenen.

— Nu, hij had althans het licht wel weer kunnen uitdraaien! mompelde Raffles op bestraffenden toon. Hij stelt mij aan gevaar bloot en ik heb niet het geringste voordeel van mijn onderneming!

Raffles had echter geen keus — hij moest wel uit zijn schuilplaats te voorschijn komen, haastig het vertrek oversteken en het licht weer uitdraaien.

Hij opende behoedzaam de deur, luisterde even, meende in de verte alweder schreden te hooren en maakte dat hij uit de voeten kwam, nadat hij zijn halfmasker weder in zijn zak had gestoken.

En hij had niet veel langer kunnen wachten, want de voetstappen, die zwaar en dreunend klonken, naderden in de richting van de kleine wenteltrap.

En Raffles was zelfs genoodzaakt, snel een smalle zijgang in te gaan, die naar een der oude torens voerde, want de weg naar die kleine wenteltrap was hem reeds afgesneden.

Hij kon het niet zien, maar hij hoorde dat er iemand voorbijliep, die volstrekt geen moeite scheen te doen, zijn aanwezigheid te verbergen en die zachtjes en nog al valsch voor zich heen neuriede — een operette-deuntje dat toen in de mode was.

De voetstappen werden minder goed hoorbaar en Raffles kwam weer te voorschijn en haastte zich naar de kleine wenteltrap, die hem weer naar een van de hoofdgangen zou voeren.

En nauwelijks was hij daar, of zijn scherp oor ving een kernachtigen Londenschen vloek op, dadelijk daarop gevolgd door eenig dof gestommel, een kreet van woede en een tweeden vloek, die nog duidelijker dan de eerste aantoonde in welken gemoedstoestand de man zich moest bevinden, die hem gebruikte.

— Dat is Dickson! zeide Raffles bij zichzelf.

De comédie gaat een aanvang nemen en ik moet zeggen dat ik heel nieuwsgierig naar den afloop ben. Ik geloof dat het tijd wordt, om deze gevaarlijke streek te verlaten! Aanstonds zal onze bierbrouwer gaan schreeuwen, het heele huis bij elkander brullen en dan zou ik misschien gevangen zitten als een muis in den val! In het beste geval zou ik verdacht worden — en dat zou wel wat al te dwaas zijn, nu mijn arbeid geheel vruchteloos is geweest!

En met die woorden snelde Raffles vlug als een haas de gang ten einde, daalde een achtertrap af, ijde een tweede gang in en bereikte ten slotte den moestuin door een kleine achterdeur, zonder dat iemand hem had gezien en juist liep hij kalm, met de handen op den rug, over het pad dat hem naar het park zou terugbrengen, toen de heer Dickson het groote huis met zijn woest misbaar begon te vervullen.

Raffles hoorde glimlachend hoe er met deuren werd geworpen, hoe bedienden heen en weer liepen, toen een kreet van schrik, eenige op luiden toon gegeven bevelen en boven alles uit het bulderend geluid van mijnheer Dickson, die buitengewoon opgewonden scheen te zijn.

Het was reeds volkomen duister.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het wees tien uur aan.

Hij bereikte het park, liep om het huis heen en kwam spoedig weder aan de voorzijde, waar hij Charly nog altijd op dezelfde plaats vond, maar zeer ongerust en een weinig bleek.

— Wat is er toch, Edward? vroeg hij op fluisterenden toon, toen Raffles glimlachend voor hem stond. Ik hoor hier schreeuwen en roepen — de gasten loopen allemaal haastig weg — ik hoorde iemand roepen dat er wat was met de diamanten van Dickson — —

— Daar is ook iets mee — ze zijn gestolen! zeide Raffles lakoniek. Neen, kijk me maar niet zoo aan — men is mij voor geweest!

— Wie? vroeg Brand ademloos.

— Ja, dat mag je wel vragen! Wie deed het? Ik weet het niet! Ik heb er zelfs geen flauw vermoeden van op dit oogenblik. Wel zijn er eenige vreemde zaken gebeurd, maar die vertel ik je later! Laten wij nu ook maar eens naar binnengaan en naar mijnheer Dickson luisteren.

Hij is nog altijd aan het woord en hij gebruikt krachttermen, van welker bestaan ik nog nooit gehoord had. Men kan hem door de open deuren hier zelfs verstaan!

De beide vrienden slenterden kalm naar het huis toe en vonden in de groote eetzaal zoo goed als alle gasten bijeen, geschaard rondom den bierbrouwer, die zeer rood was in zijn gezicht en met het ledige juweelenkistje van zijn vrouw zwaaide.

De Carringtons stonden er bleek bij, wat ook waarlijk niet te verwonderen was.

Dit was al een zeer onaangename geschiedenis en dat zij nu juist den millionair Dickson moest betreffen — den man, die was uitverkoren om met zijn geld het verbleekende blazoen der Carringtons opnieuw te vergulden!

Douglas was misschien de bleekste van allen.

Hij stond een weinig terzijde en plukte zenuwachtig aan den kleinen knevel, die zijn bovenlip beschaduwde.

Inez Garcia mankeerde ook niet, glimlachend, met glanzende oogen, de wenkbrauwen een beetje opgetrokken — en schoon als altijd.

Graaf Carrington scheen den woedenden bierbrouwer te willen sussen, maar dat ging niet zoo gemakkelijk.

Dickson scheen zich plotseling alle vloeken te herinneren, welke hij gebruikte in den tijd toen hij nog als bestuurder van een bierkar door de nauwe straten van London reed — en hij herhaalde ze telkens, zoodat eenige dames het reeds noodig hadden geacht, hare dochters buiten het bereik van zijn stem te brengen.

En toen deed er een van de gasten het voorstel dat als bij tooverslag een einde maakte aan den woordenstroom van den vertoornden bierbrouwer:

— Als we de politie eens waarschuwden?

Graaf Carrington zuchtte diep, want misschien had hij wel gehoopt, de geheele zaak te kunnen sussen, maar hij begreep nu wel, dat hij verplicht was, de politie in den arm te nemen.

De kostbare juweelen van een gast als mevrouw Dickson moesten tot iederen prijs worden teruggevonden.

Hij ging dus telefoneeren.

En het was geen aangename tijd, dien de

gasten doorbrachten, tot er een inspecteur uit Maldon zou zijn verschenen.

Zij stonden of zaten in kleine groepjes bijeen, en bespraken het geval op fluisterenden toon — en al die groepjes namen elkander met achterdochtige, ruwe blikken op.

Mevrouw Dickson zat, stijf als een plank, bleek als een doek, op een sofa en sprak geen woord.

Haar man liep nog altijd als een briesende leeuw heen en weer en bezwoer aan iedereen, die het wilde hooren, dat de juweelen van zijn vrouw terecht moesten komen.

Harriet sloop rond met een heel bedroefd gezichtje en het was maar al te duidelijk te zien, dat de juweelen zelve haar niet het minste belang inboezemden — zij beschouwde de zaak alleen maar van een sentimenteel standpunt.

Van den zoon des huizes was niets te zien.

En graaf James Carrington liep zwijgend in zijn kamer op en neer en bedacht dat dit noodlottige voorval wel eens een einde zou kunnen maken aan alle plannen betreffende een echtverbintenis tusschen zijn zoon en Harriet Dickson — plannen, die toch al verstoord dreigden te worden door den hartstocht, die Douglas klaarblijkelijk naar de schoone Spaansche weduwe had gedreven.

Er verliep bijna een half uur en toen hield een auto voor het hooge hek stil, en daaruit stapten inspecteur Hale, detective King en twee agenten van politie, die haastig hun schreden naar het heerenhuis richtten.

De heeren werden door den butler in de groote ontvangkamer gelaten en daar traden een oogenblik later graaf Carrington, Thomas Dickson en zijn vrouw en de zoon des huizes binnen.

Ook de ontvangkamer zag met twee wijd openstaande Fransche ramen op het voorterras uit en de meeste gasten, waaronder ook Raffles en Brand, kwamen toelopen en waren uit de verte getuigen van het onderhoud.

Thomas Dickson wilde aanstonds weder beginnen met zijn woordenvloed, maar inspecteur Hale hief rustig de hand op en zeide:

— Kalmte, waarde heer! Ik geloof dat het beter zal zijn, als ik vraag en gij geeft antwoord! Dat zal ons veel moeite besparen! Gij zijt zeker de bestolene?

— Niet ik — mijn vrouw! Dat wil zeggen — de juweelen waren van haar, maar ik had ze natuurlijk voor haar gekocht en betaald!

— Waaruit bestonden die juweelen?

— Een halssnoer van diamanten — 52 stuks, op een gouddraad geregen en met een slot van saphieren, een gouden armband in den vorm van een slang met oogen van smaragd, de rug bezet met kleine diamantjes, vier of vijf diamanten ringen, die ik u nauwkeurig kan beschrijven als het noodig is, een paar diamanten haarspelden, in den vorm van twee vlinders en ten slotte een diadeem, bestaande uit 32 diamanten en 16 robijnen, op een gouden band gezet!

De detective had stenografisch deze korte beschrijving genoteerd.

— Wanneer hebt gij de juweelen vermist? begon Hale weder.

— Nog geen drie kwartier geleden! Het liep naar tien!

— Hoe droeg zich dat toe? Had mevrouw de juweelen vanavond dan nog willen dragen?

— Welneen! Ik kwam bij toeval in den reiskoffer, waar het kistje stond! Wij spraken over sigaren en ik wilde een klein kistje import sigaren gaan halen, van vijf shilling het stuk, dat ik had meegebracht. Ik draaide het licht op — —

Op dit oogenblik keek Douglas verrast op en bijna scheen het alsof hij een opmerking had willen maken, maar hij bedacht zich en wendde zich weder af.

— Ik draaide het licht op en ik zag onmiddellijk dat de riemen van het valies los waren — en bovendien had ik de slaapkamerdeur niet behoeven te openen met mijn sleutel — ze was niet op slot!

— Zijt gij dan gewoon, uw kamerdeur af te sluiten? vroeg Hale.

— Zoudt gij dat niet doen, als gij voor een waarde van 30.000 pond in uw kamer had? vroeg Dickson grof. En gij ziet nu dat het niet eens voldoende was! Want niet zoodra had ik het deksel opengeslagen, of ik zag het vernielde juweelenkistje — het was leeg!

Hale wendde zich nu tot mevrouw Dickson en vroeg:

— Wanneer hebt gij uw juweelen voor het laatst gezien, mevrouw?

— Vanmorgen, omstreeks negen uur!

— Hebt gij ze zelf in het kistje gedaan?

— Dat doe ik altijd zelf! Ik droeg ze gisteren bij het diner, ik deed ze gisteravond in mijn kistje en vanmorgen voegde ik er nog een ring bij, die mij een weinig te wijd was en waarvan ik vreesde dat ik hem zou kunnen verliezen.

— Gij hebt dus zelf alles nauwkeurig afgesloten?

— Ja.

— Wanneer hebt gij uw kamer verlaten?

— Nauwelijks vijf minuten over negenen.

— Zijt gij er daarna nog terug geweest?

— Natuurlijk! Ik moest mij immers voor het diner kleeden?

— Hoe laat was dat?

— Omstreeks half zes.

— Was toen alles nog in orde?

— Dat kan ik niet met zekerheid zeggen — alleen weet ik beslist dat de riemen om den koffer zaten, dat ik de deur van mijn slaapkamer met den sleutel moest openen, evengoed als het deksel van mijn koffer, waaruit ik een kleedingstuk moest nemen. Alles lag er volmaakt ordelijk in, ook het juweelenkistje, dat ik nog moest verzetten.

— Nu, dan kunnen wij het er wel voor houden, dat de diefstal in ieder geval na halfzes moet zijn gepleegd! Tusschen half zes en tien uur! Dat is zeker niet van belang ontbloot bij het doen van onze nasporingen!

— Gelooft gij dat ge de juweelen zult kunnen opsporen? vroeg Mevrouw Dickson gretig.

Hale haalde de schouders op, en antwoordde met een zijdelingschen blik op King:

— Ik kan u niets met zekerheid zeggen, Mevrouw! Ik hoop er natuurlijk het beste van! Niemand van de gasten heeft toch zeker in dien tijd het huis verlaten?

— Al mijn gasten zijn nog hier! antwoordde graaf James met onzekere stem. Maar het valt natuurlijk niet te zeggen, wie tusschen half zes en tien uur het huis heeft verlaten.

— Dat begrijp ik! hernam Hale. Hoe staat het met de bedienden!

— Onze bedienden zijn volkomen betrouwbaar, mijnheer! riep Douglas uit, die tot dusverre nog niets had gezegd. Zij zijn bijna allen tien

jaar of langer in onzen dienst, en ik durf voor hen instaan.

— Ik geloof u gaarne, Sir, maar ik zal toch wel genoodzaakt zijn, hen te ondervragen. Misschien kunnen zij nuttige inlichtingen geven! Hoeveel zijn er?

— Hier in het huis zijn op het oogenblik acht bedienden! antwoordde gravin Dora met zachte stem. Wilt gij hen allen ondervragen?

— Alleen voor zoover zij ons van nut kunnen zijn, gravin! De keukenmeid kan mij natuurlijk niet van dienst zijn! Maar het dienstmeisje, de kamenier, de buttler, de kamerbediende, de huis-knecht — —

— Ik zal ze laten komen! zeide gravin Dora en zij ging naar de bel.

— Maar moeder, dat is immers volkomen overbodig! riep Douglas op heftigen toon. Zij hebben met de geheele zaak niets uitstaande!

— Mag ik vragen waarom gij dat met zooveel zekerheid kunt zeggen, Sir? vroeg King, terwijl hij Douglas met hoogopgetrokken wenkbrauwen aanzag.

— Waarom? Omdat ik hen al zooveel jaren ken! Zij zijn eerlijk als goud — zij zijn niet in

staat tot een diefstal! Waarom moeten wij die goede lieden beleedigen?

— Van beleedigen kan geen sprake zijn! zeide Hale kalm. Want ik zou kunnen gelasten, dat alle gasten gefouilleerd moeten worden, en hunne kamers onderzocht — natuurlijk wanneer graaf Carrington daartoe verlof geeft, want ik moet u waarschuwen dat de Wet mij vrebied, hier een huiszoeking in te stellen, wanneer de eigenaar van het huis zich daartegen verzet.

— Gij moet doen wat gij denkt dat goed is, mijnheer! zeide James Carrington met een moede-loos gebaar. Ik wil natuurlijk niets liever dan dat de juweelen zoo spoedig mogelijk worden teruggevonden.

— En ik reken er op! riep Dickson woedend uit. Voor een waarde van 30.000 pond! Goede Hemel, als men niet eens meer veilig is in kasteelen als deze.....

Graaf Carrington maakte een toornig gebaar en wilde iets zeggen, maar Hale hief weder de hand op, en zeide op zijn rustige, kalme manier:

— Het dient tot niets om hierop door te gaan, mijnheer Dickson! De bedienden, gravin, als ik u verzoeken mag!

Hoofdstuk IV.

De zaak verwickelt zich.

Er verliepen eenige minuten, en toen kwamen alle bedienden binnen, die zich bedremmeld op een rij schaarden.

Het was duidelijk aan hen te zien, dat zij reeds op de hoogte waren van het geval, en begrepen wat hun te wachten stond.

Hale trad voor hen, en begon:

— Luister eens goed, vrienden! Er zijn hier in dit huis aan een der gasten tusschen half zes en tien uur juweelen tot een zeer hoog bedrag ontstolen. Het slachtoffer is Mevrouw Dickson. Ik wil dat jullie al mijn vragen volkomen naar waarheid beantwoordt, zonder omwegen. Jullie hebben volstrekt niets te vreezen — maar ik zal jullie toch moeten waarschuwen, dat jullie vertrekken op dit oogenblik, terwijl je hier bent,

onderzocht zullen worden. Laten degenen, die afgesloten kisten, koffers of kasten op hun kamers hebben, hun sleutels afgeven.

Er werden een vijftal sleutels overhandigd en King verwijderde zich met de twee agenten om de kamers van de bedienden te gaan doorzoeken.

Hale keek het zevental aandachtig aan en stond toen stil voor een jong, knap meisje, met een koket wit mutsje op en een witten boezelaar voor.

— Jij bent zeker het dienstmeisje? vroeg hij.

— Om u te dienen, mijnheer.

— Zorg je voor het schoonhouden van de logeervertrekken?

— Ja, mijnheer — maar natuurlijk niet alleen!

Chilton en Lindow helpen mij meestal en soms is er ook nog een werkvrouw.

— Wie zijn Chilton en Lindow?

— De kamenier en de huisknecht.

— Was die werkvrouw er vandaag?

— Neen, mijnheer.

— Help je de damesgasten wel eens bij het kleeden?

— Nooit, mijnheer! Dat doet Chilton en dan nog maar zeer zelden!

En zij wees naar een meisje met vlasbond haar, groot, met een rond, bleek gezicht en lichtgrijze oogen.

Hale wendde zich tot de kamenier en zette zijn verhoor voort:

— Ben jij Chilton!

— Ja, mijnheer, Betty Chilton.

— Ben je vandaag in de kamer van mevrouw Dickson geweest?

— Ja, mijnheer, vanochtend om op te ruimen.

— Maar hoe kun je in die kamer komen, die altijd op slot wordt gedaan?

— Mevrouw Dickson geeft ons den sleutel en wij brengen haar dien weer terug als we klaar zijn.

Hale bleef een oogenblik in gedachten staan.

Hij begreep zeer goed, dat het niet zoo gemakkelijk zou vallen, in dit groote oude huis met zijn bijna dertig gasten en zijn groot personeel de juweelen terug te vinden.

Toch stond het reeds nu bij hem vast, dat de diefstal onmogelijk gepleegd kon zijn door iemand die van buiten kwam.

Neen, het moest gedaan zijn door een van de gasten — of door iemand van het bediendenpersoneel, of, ten slotte, wellicht door een indringer, die kans had gezien overdag het groote kasteel binnen te sluipen en zich te verschuilen — en die laatste mogelijkheid zou het onderzoek zeker niet gemakkelijker maken!

Toen begon hij weder te vragen:

— Wist je waar — waar mevrouw Dickson haar juweelen bewaarde?

— Jawel, mijnheer, in de wandkast bij het raam, die altijd op slot was, — in een klein ijzeren kistje!

Hale wendde het hoofd langzaam naar mevrouw Dickson en keek haar vragend, met hoogopgetrokken wenkbrauwen aan.

— Dat had ik de bedienden wijs gemaakt! zei mevrouw Dickson zenuwachtig. Het was een voorzorgsmaatregel. Ik heb Betty zelf het ijzeren kistje wel eens laten zien, herinner ik mij, maar er zat niets in dan waardelooze rommel!

De oogen van Hale glansden, toen hij hernam:

— Nu, dat is althans een klein lichtpunt! Want dan moet het natuurlijk gedaan zijn door iemand die zeer nauwkeurig op de hoogte was en wist dat de juweelen zich elders bevonden! Het is goed, Chilton, ga maar weer in de rij staan! Maar wacht nog even! Heb je vandaag volstrekt niets verdachts gezien in de kamer van mevrouw Dickson?

— Heelemaal niet, mijnheer!

— Niemand van de andere bedienden?

Neen, niemand had iets gezien.

— Dan kunt gij allen voorloopig naar het dienstbodenvertrek gaan! Maar blijf in de buurt, want ik zal u misschien straks nog wel noodig hebben!

De bedienden verwijderden zich zwijgend.

Dickson had met onderdrukte woede het gehele verhoor gevolgd en barstte nu uit:

— Mijnheer Hale, ik dring er nogmaals op aan, dat de juweelen van mijn vrouw moeten worden teruggevonden! Als het moet wil ik een belooning van 500 pond sterling uitloven! Maar ze moeten terecht komen!

Hale haalde eenigszins ongeduldig de schouders op en zeide, een weinig kortaf:

— Dat zal er misschien toe bijdragen, mijnheer Dickson, om den dief of de dievegge te vangen en voor de rest doet de politie wat zij kan, daarop kunt gij rekenen! Ik moet u echter van te voren waarschuwen, dat het een lastige zaak zal zijn! Apropos — ik zie mejuffrouw uw dochter hier niet — een van de bedienden zeide mij, dat ze hier was. Ik zou haar wel eenige vragen willen stellen.

— Doe wat gij wilt! bromde Dickson. Ik kan echter volstrekt niet inzien, dat mijn dochter u van eenig nut zou kunnen zijn. Zij weet er natuurlijk evenmin wat van en zeker niet meer, dan mijn vrouw en ik.

Hale was reeds in de open vensterdeur gaan staan en riep naar buiten in de duisternis:

— Als juffrouw Dickson daar is, verzoek ik

haar even hier te komen, om enkele vragen te beantwoorden!

Een klein, wit figuurtje maakte zich van een groep gasten los en kwam langzaam naderbij. Het was Harriet Dickson.

Zij was wel zeer bleek, zooals nu duidelijk te zien was bij het schelle electrische licht in de ontvangzaal.

Zij keek den inspecteur schuw aan en begon, nog voor hij iets had kunnen vragen:

— Ik weet van niets, mijnheer — werkelijk niets — ik verzeker het u! Ik....

Zij ging niet verder, wierp een hulpeloozen blik om zich heen en tot ieders verbazing barstte zij plotseling in tranen uit.

— Zenuwen! bromde Dickson.

Maar Hale was reeds op het jonge meisje toegetreden en zeide op zijn vriendelijksten toon:

— Gij moet u dat alles niet zoo aantrekken, Miss! Wij zullen immers al het mogelijke doen de juweelen van uw moeder terug te vinden! Maar voor zoover gij daartoe in staat zijt, moet gij ons dan ook helpen! Zijt gij vandaag nog in de kamer van uw ouders geweest?

— Ja — een paar maal!

— Wanneer voor het laatst?

— Om — — een uur of half negen!

Op veler gelaat was verrassing te lezen bij deze mededeeling — de tijd, gedurende welke de diefstal kon hebben plaats gehad, werd nu nog meer beperkt!

En waarschijnlijk was John Raffles, die zeer dicht bij het raam stond en aan wien geen woord ontging, nog wel het meest verbaasd van allen!

— Zijt gij zeker van dat tijdstip, Miss Dickson? vroeg Hale, die zijn gelaatsspieren volkomen in bedwang had en wiens stem gewoon klonk, ofschoon hij zeker niet minder verwonderd was dan de anderen.

— Het kan niet veel later zijn geweest! antwoordde het jonge meisje zacht — hoogstens een kwartier! Ik heb — — — Shotts heeft mij gezien, die weet het zeker heel precies!

— Wie is Shotts?

— Dat is de bottelier van graaf James!

— Waar zag hij u dan?

— Op de gang van de eerste verdieping in den ouden vleugel.

— Is die Shotts zooeven binnen geweest? vroeg Hale verder, terwijl hij zich tot graaf Carrington wendde.

— Ja, hij was onder de bedienden! antwoordde graaf James.

— Maar waarom heeft hij daar dan niets van gezegd?

— Waarschijnlijk vond hij het de moeite niet waard — ik herinner mij ook niet, dat gij er hem naar gevraagd hebt! antwoordde Carrington schouderophalend.

Hale stond op het punt een tamelijk bitse opmerking te maken, maar hij bedacht zich en vroeg:

— Zou ik dien Shotts dan nog even kunnen ondervragen? Het is misschien van belang, het tijdstip nauwkeurig te kennen.

— Tenminste, wanneer Miss Harriet niet nu reeds zegt, dat zij den koffer heeft opengebrouwen gevonden, want in dat geval doet het tijdstip er al heel weinig toe!

Het was een heldere, rustige stem, die de woorden gesproken had en iedereen wendde onwillekeurig den blik naar het open venster en naar het gedeelte van het terras, waar de gasten nog altijd als verschrikte schapen bijeen waren gedrongen.

Hale kreeg den spreker het eerst in het oog.

— Wie is die heer? vroeg hij halfvloed en een weinig in zijn wiek geschoten.

— Dat is graaf Palmhurst, mijnheer Hale! antwoordde graaf James.

— Geloof gij niet, graaf, dat ik wel tot de zelfde slotsom zou zijn gekomen, ook zonder uw opmerking? zoo wendde de inspecteur zich tamelijk bits tot Raffles, die een paar schreden naderbij was gekomen.

— Misschien — misschien niet! antwoordde Raffles bedaard. Zelfs de grootste geesten lijden wel eens aan een tijdelijke mentale inzinking! Ik wilde u slechts op weg helpen. Ik stel bijzonder veel belang in de zaak, ziet gij!

Hale nam Raffles eens goed op en zeide toen onverschillig:

— Ik wil u wel uw zin geven en daarom stel ik, voor ik Shotts weer laat komen, aan Miss

Harriet de vraag, of zij om half negen, of misschien iets later, alles in orde heeft bevonden in de kamer van haar ouders.

— En bijvoorbeeld ook hoe zij er binnen is gekomen! vulde Raffles den zin aan, zonder zich in het minst te overhaasten.

— Het een vloeit uit het ander voort! hernam Hale korzelig. Als Miss Dickson de kamer zonder sleutel kon binnengaan, dan waren er natuurlijk voor haar onbevoegden geweest — dat begrijpt een klein kind! Zoudt ge zoo goed willen zijn, graaf Palmhurst, verder de onderzaging aan mij over te laten?

Raffles keek den inspecteur eens aan en in zichzelf bedacht hij, dat een Londensch inspecteur misschien ijdel is, maar dat hij in dat opzicht aan zijn provinciale collega's gerust eenige punten kan voorgeven, — en Hale behoorde klaarblijkelijk tot de ijdelsten van zijn geslacht!

Hij deed dus weer een stap achteruit en zeide hoffelijk:

— Ik heb er geen seconde aan gedacht, inspecteur, mij met uw zaken te bemoeien! Het was goed bedoeld, geloof mij!

Hale bromde iets onverstaanbaars en wendde zich toen tot Harriet met de vraag:

— Hebt gij den sleutel moeten gebruiken, Miss?

— Ja, mijnheer!

— Hoe kwaamt gij daaraan?

— Ik had er zelf een!

— Er waren dus twee sleutels? vroeg de inspecteur haastig.

— Het was de sleutel van mijn eigen kamerdeur en die paste ook op het vertrek van mijn ouders! Mijn logeerkamer lag er vlak naast.

— Mag ik weten wat gij in de kamer gingt doen?

— Ik kwam er een boek zoeken, dat in een van de valiezen van mama moest zitten en waarvan ik vanavond wilde beginnen.

— Door welke deur zijt gij weder weggegaan?

— Door mijn eigen slaapkamer, die met een tusschendeur in verbinding staat met het logeervertrek van papa en mama.

— Herinnert gij u of gij de eerste maal uw sleutel in het slot hebt moeten omdraaien?

— Ja, dat weet ik heel zeker!

— Maar toen gij heengingt — hebt gij toen die deur wel weer op slot gedaan?

Tot zijn verwondering werd het jonge meisje nog wat bleeker en zij scheen met zichzelf in strijd te zijn, toen zij haperend ten antwoord gaf:

— Ja — ik heb die deur weer op slot gedaan.

— En natuurlijk ook uw eigen kamerdeur?

— Natuurlijk!

— En — gij hebt niets verdachts opgemerkt?

— Volstrekt niet! Ik weet zeker, dat de reiskoffer dicht was en dat de riemen er om waren toegehaald.

— Zijt gij niemand tegengekomen — daar in de buurt van den ouden vleugel?

Verscheidene personen in het vertrek hadden weder reden tot verbazing, toen het lang duurde, voor het meisje met gebogen hoofd en een weinig heesch ten antwoord gaf:

— Neen — niemand!

— Zijt gij er heel zeker van? Bedenk u eens goed! drong Hale aan, terwijl hij Harriet scherp aanzag. Vergeet niet, dat het een bedrag van 30.000 pond sterling betreft!

Harriet wierp een snellen blik op haar vader en moeder en antwoordde toen kortaf:

— Ik heb niemand gezien!

— Zijt gij dadelijk naar beneden gegaan?

Weer moest er een spanne tijds verlopen, voor Harriet ten antwoord gaf:

— Ja — dadelijk!

Op dat oogenblik werd de deur geopend en Shotts trad binnen, een oud, in den dienst van zijn meester vergrijsd man, met een breed, goedig gelaat, dat op dit oogenblik begrijpelijke sporen van onrust vertoonde.

— Heeft mijnheer gebeld? vroeg hij op zachten toon, terwijl hij graaf Carrington aanzag.

— Mijnheer Hale wilde je nog een paar vragen stellen, Shotts! Antwoord naar waarheid!

— Goede vriend, Miss Harriet Dickson verklaarde mij zooeven dat ze je vanavond op de eerste verdieping van den ouden vleugel op de gang ontmoet heeft. Is dat zoo?

— Ja mijnheer! antwoordde de bediende zonder aarzelen, maar klaarblijkelijk verwonderd.

Zijn lippen trilden en hij keek niet op, in afwachting van de volgende vragen.

— Weet je ook nog hoe laat dat was?

- Kwart voor negenen, mijnheer!
- Hoe weet je dat zoo precies?
- Omdat ik geen halve minuut te voren bij het langs loopen op de groote staande klok in de vestibule had gekeken.
- Heb je met Miss Harriet gesproken?
- Neen mijnheer — wij liepen elkaar gewoon voorbij.
- Wat deedt je daar in den ouden vleugel om dien tijd?
- Ik ging zorgen voor het warme grogje op de kamer van generaal Shirley, mijnheer! Hij is een oude vriend van mijnheer den graaf en hij is het zoo gewend, om zoowat negen uur warm water en cognac op zijn eigen kamer te vinden. Ook hij logeert in den ouden vleugel.
- Hale scheen door dit alles niet veel wijzer te

worden en tamelijk knorrig zond hij den ouden butler weder weg, die blijkbaar zeer verheugd was van verdere ondervraging te worden verschoond en snel heenging, na een schuwen blik op Douglas Carrington te hebben geworpen.

Maar Raffles meende in de duisternis reeds eenig licht te zien gloren — hetgeen niet zoo verwonderlijk was, daar hij zelf in de zaak een rol had gespeeld.

Hij nam Brand onder den arm, voerde hem een weinig terzijde, naar den voet van het terras is en zei fluisterend:

— Ik wil wedden dat die Hale morgen aan den dag den verkeerde te pakken heeft!

— Hoe kun je er zoo zeker van zijn dat het de verkeerde zal wezen?

— Omdat ik vermoed wie de ware is!

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt

Hoofdstuk V.

Een sterke tegenpartij.

Raffles moest den volgenden dag bekennen, dat hij zich in één opzicht althans vergist had — Hale had nog niemand gearresteerd.

Om de waarheid te zeggen bevond de brave inspecteur zich in een uiterst onaangenaam parket.

Hij vond zich hier geplaatst tegenover een aantal gasten uit de hoogste kringen, edellieden, schatrijke industrieelen, geleerden en kunstenaars, en het viel wat moeilijk hun aan het verstand te brengen, dat toch een van hen de dader moest zijn.

Maar met Dickson was het ook lastig kersen eten en de bierbrouwer had er dan ook op aangedrongen, dat alle logeerkamers grondig zouden worden onderzocht en ook de bagage van de gasten.

Dat was een zeer onaangename taak voor graaf Carrington — maar hij moest wel zwichten.

Het gevolg was, dat nog denzelfden avond

een twaalfstal logeergasten tamelijk koeltjes afscheid namen, met het verzoek „de gevisiteerde bagage” aan hun adres te willen opzenden.

En dat Dickson zelf niet vertrok, viel slechts hieraan toe te schrijven, dat hij het vaste besluit had genomen, niet heen te gaan voor de diamanten weder terecht waren.

Het geheele huis werd dus grondig doorzocht, van zolder tot kelder, met uitzondering natuurlijk van de vertrekken van de familie Carrington en men liet geen enkelen schuilhoek ondoorzocht.

Ofschoon het bijna ondenkbaar was, dat de dader of daderes den tijd zou hebben gevonden, de gestolen juweelen heel ver weg te brengen.

Het stond nu immers vast, dat de diefstal moest hebben plaats gehad tusschen kwart voor negenen en tien uur.

Het onderzoek van de vertrekken der bedienden had niet het minste resultaat opgeleverd

en graaf James was in persoon de brave lieden gaan troosten over de krenking, welke men hun noodgedwongen had aangedaan.

Intusschen bleven de juweelen zoek en van den dader was geen spoor te ontdekken.

Zoo was de toestand omstreeks vier uur in den middag van den volgenden dag, toen Raffles het park inwandelde, op het voetspoor van niemand anders dan Inez Garcia.

De jonge vrouw was geheel alleen en liep langzaam, gekleed in een wit sportcostuum, dat haar voortreffelijk kleeedde, langs een breed zijpad, hetwelk naar een rustieke bank voerde, die op een verhevenheid van den bodem stond en vanwaar men een heerlijk uitzicht had over een groot gedeelte van het park, de weelderige akkers en de monding van de Chelmer.

Inez Garcia had nu de bank bereikt, stond een oogenblik stil en ging toen zitten.

En Raffles bewonderde ondanks zichzelf het schoone profiel, de donzige huid, de matte gelaatskleur van de schoone jonge weduwe.

Toen kwam hij op zijn beurt langzaam naderbij en het grint kraakte zachtjes onder zijn voeten.

Toen hij nog slechts op tien passen afstands was, hief de jonge vrouw haastig het hoofd op en keek hem aan, maar het was duidelijk te zien dat de uitdrukking van haar gelaat plotseeling veranderde en teleurstelling uitdrukte.

Raffles nam met een hoffelijken zwaai zijn hoed af en begon :

— Het is voor een man, die nog niet al te oud is, bedroevend en vernederend, wanneer hij moet constateeren, dat men in zijn plaats eigenlijk iemand anders verwachtte, madame! Wilt ge mij desniettemin veroorloven, een oogenblik met u te praten?

De mooie weduwe trok haar prachtig geteekende wenkbrauwen met onmiskkenbare verbazing een weinig op en zeide toen langzaam met haar eigenaardig buitenlandsch accent :

— Ik zou u niet gaarne willen beletten, graaf Palmhurst, om hier op deze bank plaats te nemen. De zaak is echter....

— Dat ik over tien minuten of een kwartier die plaats waarschijnlijk zal moeten inruimen voor iemand anders! vulde Raffles glimlachend

den zin aan, terwijl hij naast de mooie vrouw ging zitten.

Inez had nu even de wenkbrauwen gefronst en zeide, terwijl haar stem een wat scherpen klank kreeg :

— Alweer? Wat praat gij toch, graaf? Op wien doelt gij?

— Madame — een oude wijsgeer als ik, die het leven van den beschouwenden kant opvat, ziet zoo terloops vele dingen, die aan anderen ontgaan — vele! Meer dingen, dan menigeen wel denkt! Mijnheer Douglas Carrington is een voortreffelijk cavalier, een charmante jongen, met een groote toekomst — en wij allen moeten natuurlijk hopen dat die toekomst door niets bedorven zal worden.

Inez Garcia, die met het rieten wandelstokje, waarmede zij zich gewapend had, figuren trok in de kiezel van het pad en daar blijkbaar al haar aandacht bij had, wendde haar hoofd om naar den man die naast haar zat, terwijl haar zwarte oogen groot werden en zeide :

— Waarom zegt ge dat eigenlijk tegen mij, graaf? Bedoelt ge daar soms mede dat ik zijn toekomst zou kunnen bederven?

— Bewaar mij, madame! weerde Raffles verschrikt af. Zoo iets zou ik niet gaarne beweren. Maar nietwaar — men merkt het een en ander op — men hoort hier en daar fluisteren — men verneemt bijvoorbeeld, dat er sprake is van een huwelijk tusschen Douglas Carrington en Harriet Dickson....

De Spaansche weduwe haalde met een minachtend gebaar de schouders op en riep, terwijl zij met een vinnigen slag een paar steentjes deed wegvliegen :

— Een gansje! Lieve Hemel — ik geloof niet dat hij aan u denkt!

— Intusschen staat het vast, madame, dat hij aan haar gedacht heeft! Dat is zelfs niet eens zoo lang geleden — laten wij zeggen tot een dag voordat gij hier kwaamt!

— Moet dat soms beteekenen, graaf, dat ik den jongen graaf van haar heb afgetroegeld? vroeg Inez bits. Ik moet u zeggen dat gij u vrij veel aanmatigt!

— Ik heb mij nog niets aangematigd, madame! hernam Raffles kalm. Ik stel alleen maar belang

in het jonge meisje, dat Douglas oprecht liefheeft en ik constateer een paar feiten en onder meer dat Douglas haar zeer genegen was, tot hij u ontmoette!

— Is het soms mijn schuld, dat hij mij preferert boven dat blonde kind!

— Natuurlijk niet rechtstreeks, madame — want geen enkele vrouw kan gestraft worden omdat zij schoon is! Maar schoonheid kan verkeerd worden aangewend — zij kan zelfs onder sommige omstandigheden misdadig worden! Zou ik u de vraag mogen stellen of gij Douglas Carrington werkelijk liefhebt!

— Maar dat gaat toch te ver! riep Inez Garcia toornig uit. Gij praat met mij alsof gij een schoolmeester, een biechtvader, een voogd — wat weet ik nog meer waart.

— Nu, als het onderwerp u tegenstaat — dan kunnen wij over iets anders praten! hernam Raffles kalm. Wat denkt gij van den diefstal?

Inez gaf zich den tijd, met behulp van een klein zakspiegeltje zich te overtuigen, dat haar prachtig kapsel niet in wanorde was geraakt en antwoordde toen:

— Wat zou ik er van denken? Ik geloof niet dat zij den dief zullen vinden!

— Den dief — of de dievegge! En waarom denkt gij dat niet, madame, als ik vragen mag!

— Wel — er waren zooveel gasten! Iedereen kan het wel gedaan hebben!

— Daarin moet ik u gelijk geven! Maar — van die gasten zaten bijna allen omstreeks den tijd dat de diefstal gepleegd werd in het park! Ik ken er echter een paar die er niet waren!

Het bleef even stil.

De man en de vrouw op de bank keken elkander niet aan — en toch voelden beiden zeer duidelijk op datzelfde oogenblik de vijandige spanning, die bij deze opmerking van Raffles tusschen hen gerezen was.

Inez Garcia was de eerste die weer sprak.

Haar stem klonk volkomen rustig, toen zij zei:

— Noemt gij dat een criterium? Dat kan toch moeilijk als bewijs gelden? Ik zelf bijvoorbeeld was ook niet in het park om dien tijd!

— Ja, madame, dat weet ik! zeide Raffles rustig. Ik heb u omstreeks negen uur in de

breede zijgang op de eerste verdieping van het oude gedeelte zien loopen....

— Toch waar?

Het waren maar twee woorden, maar Raffles hoorde er toch iets in, dat hem waarschuwde op zijn hoede te zijn.

— Ja, — en het was eigenaardig — geen volle minuut later kwam ik Douglas Carrington ook tegen! Maar hij zag mij niet — laat ik er dat dadelijk aan toevoegen! Gij moet weten dat ik juist op dat oogenblik liever niet gezien werd!

— Dat moet wel — want ik heb u ook niet gezien! zeide Inez Garcia langzaam. Natuurlijk vergeeft men aan een vrouw gaarne hare nieuwsgierigheid en daarom durf ik vragen: Waarom wildet gij zoo gaarne ongezien blijven?

— Madame — op die vraag zult gij binnen enkele oogenblikken antwoord krijgen! Op een voorwaarde echter. Ik ben namelijk zelf buitengewoon nieuwsgierig uitgevallen — en daarom zou ik zoo gaarne willen weten, wat gij eigenlijk met de diamanten hebt uitgevoerd, die gij uit den koffer van die arme mevrouw Dickson hebt gehaald!

Zonder twijfel verwachtte Inez Garcia den slag, want zij was een vrouw met een buitengewone scherpzinnigheid, maar toch kon zij een beweging van schrik en woede niet geheel en al onderdrukken.

Zij wist zich echter dadelijk daarna weder te beheerschen en riep verontwaardigd, terwijl zij van haar plaats opsprong:

— Wat heeft dat te beteekenen, graaf? Moet dat een aardigheid voorstellen? Laat ik u dan zeggen, dat ik van dergelijke grappen afkeerig ben! Misschien houdt men daarvan in uw land, maar ik ben een Spaansche en ik — —

— Welneen, madame — gij zijt evenmin een Spaansche, als ik een Spanjaard ben! zeide Raffles bedaard. Uw haar is nu wel blauwzwart — en ik maak u mijn compliment over de kunstbewerking, maar het was nog geen zes jaren geleden rosblond! Kortom, Mary Sackett, je bent een Iersche en misschien ben je daarom niet bestand tegen de Engelsche grappen! Zou je niet eens gaan zitten?

De vrouw, wie zij dan ook zijn mocht, had groote zorg aan haar gelaat besteed en het

voorzien van een dun laagje schmink en poeder — maar dat laagje kon de doodelijke bleekheid niet bedekken, die plotseling haar trekken overtoog.

Zij wist zich slechts met de uiterste krachtsinspanning te beheerschen en er verscheen zelfs een lachje om haar lippen, toen zij, terwijl zij Raffles recht in het gelaat keek, vroeg:

— Mijnheer de graaf gaat zeker veel naar de bioscoop? Misschien wel een beetje te veel?

— Weinig, madame — weinig! Ik ga wel eens naar de films zien, waarin ik een hoofdrol vervul — en dan amuseer ik mij kostelijk. Maar gij moet niet denken dat dit mijn verstand heeft beneveld! Ik weet zeer nauwkeurig wat ik zeg! Het dient ook tot niets om het te ontkennen! Ik heb namelijk een gedeelte van dezen morgen besteed, om uw logeerkamer eens aan een grondige inspectie te onderwerpen! Helaas — de diamanten heb ik niet kunnen vinden, ondanks mijn ijverig zoeken, maar wel eenige kleine aantekeningen en briefjes — ook een portret van een mij welbekend bendevoofd in een klein, geheim laadje van uw secretaire — een paar krantenuitknipsels — en een uitmuntend haarkleurmiddel! Toen heb ik mijn herinneringsvermogen eens te hulp geroepen — en het duurde niet lang of ik was waar ik wezen wilde!

De vrouw liet een sissend geluid hooren en toen kwam het met moeite over haar bloedlooze lippen:

— Een geheime detective dus? Niet, graaf Palmhurst?

— Niet graaf Palmhurst — madame, en toch ook geen geheime detective! antwoordde Raffles. Gij zult het later wel te weten komen wie ik ben. Thans doe ik u slechts het verzoek, wel zoo vriendelijk te willen zijn, mij de gestolen juweelen ter hand te stellen.

De vrouw liet een schrill lachje hooren en zeide:

— Wel, wel, wel! Een collega dus! Wie had dat verwacht! En wil je mij eens zeggen, goede vriend, waarom je denkt dat ik de juweelen gestolen heb? Kun je het bewijzen?

— Dat niet geheel en al — maar toch misschien wel bijna! Waar de diamanten zijn weet ik niet — maar ze kunnen niet ver hier vandaan

zijn! En waarom ik denk dat jij het gedaan hebt, Mary Sackett — wel — ik redeneer uit het ongerijmde! Daar alle anderen het niet gedaan hebben — zoo moet jij de schuldige wel zijn! Ik heb je met overhaasting, omstreeks negen uur in den avond, uit de richting van het slaapvertrek van de Dickson's zien komen...

— Maar een minuut later kwam Douglas Carrington ook uit die richting! riep Inez zegevierend uit. Wat bewijst u dat ik de dievegge was en dat hij de schuldige niet is?

— Dat bewijst het gezond verstand! antwoordde Raffles schouderophalend. Denk je nu werkelijk, dat de zoon van een lid van een oud, adellijk geslacht, een jonge man die officier wil worden, zoo onvergeeflijk dom zou zijn, dat hij een der gasten van zijn vader gaat bestelen? Het is te dwaas om alleen te loopen!

Inez gaf niet dadelijk antwoord.

Zij dacht blijkbaar ingespannen ergens over na, met de ronde kin in de blanke hand gesteund, de zwarte oogen recht voor zich uitstarend naar een punt in de verte.

Toen zeide zij langzaam:

— Ik geloof dat ik een stommitieit heb begaan!

— Waardoor?

— Door toe te geven dat ik Mary Sackett ben!

— Maar, madame — dat heeft u in het geheel niet toegegeven — gij kunt het niet ontkennen — maar dat is een geheel andere zaak!

— En ge wilt mij niet zeggen wie gij zijt? Ge moet natuurlijk van de politie zijn!

— Ik herhaal dat ik dat toch werkelijk niet ben!

— Toch ook niet de echte graaf Palmhurst?

— Ook die niet!

— Maar — dan kon ik mij wel eens van je willen ontslaan, door je dadelijk aan graaf Carrington te verraden!

— Dan zou je inderdaad een stommitieit begaan! zeide Raffles schouderophalend. Ten eerste zou men je natuurlijk niet gelooven — en ten tweede zou je dan je eigen ruiten ingooien, want ik zou op mijn beurt een boekje over je opendoen. Een ontkleuringsmiddeltje zou je spoedig je eigen haarkleur teruggeven, men zou eens in het misdadigersalbum snuffelen, men zou het register met de vingerafdrukken eens nazien —

en je zoudt geknipt zijn, lieve jongedame! Kom aan, Mary, waar zijn de diamanten?

— Je bent gek! zeide de jonge vrouw kortaf. Ik weet niet wat je bedoelt! Ik heb ze niet! Ik weet niet waar ze zijn!

— En ik ben overtuigd, dat je liegt en dat je het wel degelijk weet! zeide Raffles met stemverheffing. Nu, we zullen wel zien wie aan het langste eind trekt! Maar ik waarschuw je, Mary Sackett, houd op met dat geflirt met Douglas! Er is een meisje, dat oprecht veel van hem houdt en jij mag het geluk van die twee niet in den weg staan! Het stelen van een aantal diamanten kan ik je desnoods vergeven, al zou jij met de opbrengst zeker niet doen wat... wat iemand van mijn kennissen er mee doet, maar dat je willens en wetens het geluk verstoort van een meisje, dat je nooit een stroobreed in den weg heeft gelegd, dat zou ik je nimmer vergeven!

— Je schijnt heel veel belang in dat blonde schaap te stellen!

— Wel, ze is niet blonder dan jij was, toen je nog Mary Sackett heette — een schaap is zij allesbehalve — en ik stel niet meer belang in haar, dan in de dochter van iederen man, die even rijk is als Dickson! Ik verzeker je, dat ik niet met haar wil trouwen, dat ik het nooit gewild heb en dat mijn belangstelling van zuiver platonischen aard is! Waar zijn de juweelen?

— Je verveelt me! riep Mary Sackett uit, terwijl zij nogmaals toornig opsprong. Zoek ze mijnentwege! En als je ze vindt — als je ze vindt, dan mag je ze houden ook!

— Top! Afgesproken!

— Maar je vindt ze niet — reken daar maar niet op!

— Dat is zooveel als een bekenenis!

— Ik beken niets! Trouwens — heb je getuigen van mijn bekenenis?

Voor Raffles antwoord kon geven, werd het

struikgewas op nauwelijks eenige voeten achter de rustieke bank met geweld terzijde gebogen, er kraakten takken en Douglas Carrington stond voor hen, bleeker nog dan gisteren, met een smartelijk vertrokken gelaat en oogen vol wanhoop.

Zijn stem klonk dof en hij had blijkbaar moeite, de woorden uit te brengen, toen hij zeide:

— Ja, Inez — die getuige is er! Wat ik vermoedde, is nu zekerheid bij mij geworden! Mijn God, hoe diep ben je gevallen en wat voor een vrouw ben je?

Daar Inez niets zeide en hem half bevreesd, half uitdagend aanzag, wendde Douglas zich tot Raffles en vervolgde:

— Ik kan mij nog niet voorstellen, mijnheer, wie gij zijt en welke rol gij hier eigenlijk vervult. Gij schijnt deze vrouw te kennen. Ik hoorde u haar zoeven noemen bij een naam, die... de ware schijnt te zijn! Ik verzoek u, mij een oogenblik met haar alleen te laten. In ieder geval hebt gij straks in mijn belang gesproken en dat weet de eene man in den anderen te waardeeren!

— Ik laat u beiden alleen, mijnheer Carrington! zeide Raffles bedaard.

En op zachten toon voegde hij er aan toe, terwijl zijn stem een dringenden, warmen klank kreeg:

— Laat dit schepsel aan haar lot over, mijnheer Carrington! Geloof mij — zij is het niet waard dat een edelmoedig man zich voor haar opoffert! Uw geluk ligt elders!

En hij verwijderde zich met vlugge schreden, en toen hij nog eenmaal omkeek, zag hij, dat Douglas Carrington met nauwelijks bedwongen drift — maar zeker met nog meer wanhoop en onder heftige gebaren tegen de jonge vrouw sprak, die blijkbaar ongeduldig toelusterde en staande met haar rieten wandelstokje kuiltjes in het grint van het pad maakte.

Hoofdstuk VI.

Harriet Dickson.

Aan den voorkant van het huis, op het groote terras, trof Raffles Charly Brand aan, die zich schijnbaar uitstekend vermaakte met een partij tennis, en hem in de eerste oogenblikken volstrekt niet zag.

Raffles moest vlak bij het net komen, alvorens Brand hem in het oog kreeg.

En daar hij aan de uitdrukking van Raffles' gelaat onmiddellijk bemerkte dat er ernstige dingen waren geschied, maakte hij den set af, en gaf toen zijn partij gewonnen.

Hij legde zijn racket weg, nam Raffles onder den arm, en vroeg op zachten toon:

— Is er iets aan de hand?

— Hoezoo?

— Dat meen ik op je gelaat te lezen!

— Dan heb ik eigenlijk een afkeuring verdiend, mijn waarde! Want dat bewijst dat ik mijn gelaatstrekken niet voldoende in mijn macht heb. Voor het overige heb je gelijk — er is inderdaad iets tamelijk ernstigs voorgevallen.

De beide vrienden liepen eenigen tijd zwijgend naast elkander voort, totdat zij een groot grasveld bereikt hadden, waar het onmogelijk zou zijn, hen te beluisteren.

— Je hebt zeker met haar gesproken? begon Charly Brand, zoodra de beide vrienden in het midden van dat grasveld waren aangekomen.

— Ja!

— Bekende zij?

— O neen, dat niet! Zij weet natuurlijk wel dat niemand haar gezien heeft — behalve ik, en ik zou er niet gaarne een eed op doen dat ik haar met de gestolen juweelen in de hand heb gezien.

— Hoe heb je toch eigenlijk ontdekt, wie zij werkelijk was? Hoe ben je op het denkbeeld gekomen dat zij niet was voor wie zij zich uitgaf?

— O, dat was eigenlijk louter toeval! Vanmorgen bij het tennissen spande zij zich tamelijk sterk in, en daarbij raakte heur haar gedeeltelijk

los. Zij maakte het snel weer op, maar een beetje al te ruw en te vlug — er bleef een lange haar achter, die natuurlijk sterk afstak tegen den witten jumper. Zij kwam een oogenblik vlak bij mij uitrusten, druk babbelend met Douglas Carrington — de sluwe comediante die zij is! — en ik kon dus het zwarte haar heel duidelijk waarnemen. Welnu — het eene uiteinde was, over een afstand van hoogstens enkele millimeters niet volkomen zwart — veel eer geel of rossig! Nu is het buitengewoon moeilijk, om zulk lang en dik haar volkomen bedrieglijk te verven, en in het opgemaakte haar was dat onnoozele kleine stukje natuurlijk volstrekt niet zichtbaar. Dat gaf mij den eersten schok. Ik herinnerde mij hoe ze mij zeer haastig was voorbijgelopen, gisteravond — en mijn wantrouwen was gaande gemaakt.

— En dat was natuurlijk meer dan voldoende! merkte Brand glimlachend op, die aandachtig had toegeluisterd.

— Dat kun je wel denken! Ik nam de eerste de beste gelegenheid te baat, om haar kamer eens heel goed te onderzoeken!

— En je vond er de diamanten? vroeg Brand haastig.

— De diamanten niet — maar iets wat in mijn oogen weinig minder kostbaar was — haar ware identiteit! Ik herinnerde mij nu veel zaken van vroeger, en ik vond ten slotte ook haar naam — Mary Sackett!

— De befaamde Iersche avonturierster!

— En hotelrat!

— En houdster van een speelhuis! En als ik mij niet vergis ook de vrouw van een Spaanschen Grande!

— O, wat is zij al niet geweest! zeide Raffles schouderophalend. Men dacht te Londen algemeen dat ze zich in Zuid-Amerika ophield, en zij heeft dan ook een paar jaren in Mexico gewoond, en daar waarschijnlijk dat fraaie Spaansche accentje geleerd.

— Voor je verder gaat, Raffles — verklaar mij dit eens: als zij werkelijk de juweelen gestolen heeft, hoe komt het dan, dat je ze niet vond in haar kamer?

— Omdat ze daar niet waren!

— Goed en wel, maar ze is het huis niet uit geweest, en ze heeft dus ook niet den tijd, noch de gelegenheid kunnen vinden, den buit ergens te verstoppen!

— Die gelegenheid moet zij gehad hebben! hernam Raffles. Het kan niet anders. Komaan — laten wij eens logisch redeneeren! Er worden hier in huis juweelen tot een zeer groot bedrag gestolen. Het blijkt dat zich hier een zeer gevaarlijke dievegge ophoudt, onder een vermomming. Ik kom die dievegge een kwartier voor ik zelf het vertrek binnenga, waar zich de buit moet bevinden, op de gang tegen. Zij heeft zeer groote haast. Wees nu zoo goed en vertel mij eens wie den diefstal anders kan hebben gepleegd!

— Maar je kwam Douglas Carrington ook tegen — en die had ook groote haast! merkte Brand op.

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide:

— Die jonge man komt natuurlijk in het geheel niet in aanmerking! Hoe zou hij? Stel je voor — de zoon des huizes, een edelman, die als militair tot dusverre een onberispelijk leven heeft geleid — en die zou een gast in het huis van zijn vader berooven? Het is te dwaas om er een oogenblik bij stil te staan!

— Het is wel eens meer voorgekomen! hield Brand vol.

— Ik ontken het niet — maar niet onder zulke omstandigheden! Neen, ik ben er vast van overtuigd dat zij en niemand anders de juweelen heeft gestolen! Maar nu kom ik aan het ergste, en ik wil je verklaren, dat ik mij eigenlijk niet geheel en al veilig voel hier!

— Waarom?

— Omdat Douglas noodlottigerwijze ons gesprek heeft afgeluisterd!

Brand maakte een gebaar van schrik, en vroeg:

— Heb je je waren naam genoemd?

— Dat gelukkig niet! maar iemand die zijn verstand heeft, moet uit mijn opmerkingen wel hebben begrepen, dat ik onmogelijk de persoon kon zijn, voor wien ik mij uitgaf.

— Waarom denk je dat?

— Wel, ik stelde haar eenvoudig voor, mij de juweelen te geven!

— Misschien heeft hij je wel voor een detective aangezien!

— Dan zou hij bijzonder fantastisch zijn aangelegd! Sinds wanneer verschijnen er detectives ten tooneele, nog voor de misdaad gepleegd wordt?

— Maar dan is je toestand hier tamelijk gevaarlijk, Edward! hernam Brand, en zijn blikken gingen ongerust naar het groote huis, waarvan de roode baksteen torens zichtbaar waren boven het groen van de hooge boomen.

— Zoover zijn we nog lang niet! hernam Raffles bedaard. Je moet toch inzien, dat ik hier onmogelijk kan weggaan, voor mijn taak verricht is!

— Welke taak dan?

— Vraag je dat nog? Ik had het voorzien op de juweelen van dien bierkoning — men heeft ze mij voor den neus weggekaapt — die „men” is een vrouw — denk je dat ik mij die vernedering kan laten welgevallen?

— Maar je weet volstrekt niet waar ze zijn!

— Ik weet het niet — maar ik kan het te weten komen! Eenmaal moet zij hier toch vertrekken, en ik zal haar goed in het oog houden, dat verzeker ik je! Als het noodig is zal graaf Palmhurst verdwijnen — en hij zal terugkeeren als een tuinman, een paardenknecht, een verstrooide professor — wat komt het er op aan! En in dien tijd draag ik jou het toezicht over die vrouw op.

Brand schudde het hoofd en mompelde:

— Het loopt verkeerd af, als ik mij niet zeer vergis!

— Het behoeft volstrekt niet verkeerd af te loopen, als wij snel en vastberaden handelen! hernam Raffles. In ieder geval hebben wij het groote voordeel, dat wij weten wie zij is!

— Waarom laat je haar niet dadelijk arresteren?

— Omdat dat wel de grootste domheid zou zijn, die ik op het oogenblik zou kunnen begaan! Ik zou dan handelen als de boer, die de kip opensneed, welke de gouden eieren legde! Zij zou evenvoudig zwijgen over de plek waar zij de juweelen heeft verstoppt — als was het maar

uit wraakzucht! Neen, zij is meer voor mij waard op vrije voeten, zooals de zaken nu staan — en dat weet het canaille zelf zeer goed!

Er heerschte even stilzwijgen en toen begon Brand weder:

— Wat kan Douglas Carrington gisteravond op de gang hebben gedaan, in den ouden vleugel?

— Die vraag heb ik mijzelf ook al gesteld, Brand en ik geloof dat ik er nu het antwoord op weet. De jongen was smoorlijk verliefd op Inez, alias Mary, hij is haar waarschijnlijk nagegaan — maar hij moet haar uit het oog hebben verloren, wat volstrekt niet verwonderlijk is in dat reusachtige huis en toen hij haar weer terugzag, kwam zij waarschijnlijk juist uit de kamers van de Dicksons! Hij is haar nagegaan — en wat er toen eigenlijk gebeurd is, ligt nog een weinig in het duister — maar dit staat vast, dat Douglas naderhand zelf in de kamer van Dickson is gekomen en daar zijn vreeselijke vermoedens bevestigd heeft gezien, toen hij den koffer open en het juweelenkistje leeg vond! Maar nu ga ik naar het huis terug en naar mijn kamer — het is noodzakelijk dat ik eenige maatregelen neem met het oog op de komende dingen. Ik ben niet zoo dwaas om te denken dat ik hier volkomen veilig ben — en wij moeten zorg dragen voor een behoorlijken aftocht, zonder door den vijand te worden lastig gevallen, zooals het in de oorlogscommuniqués luidde.

— En ik?

— Wel, jij kon wel eens den kant van de rustieke bank in het park uitgaan! Wie weet wat er daarginds voorvalt, als die jongen zich door zijn teleurstelling en zijn woede laat meeslepen! Alles zou misschien bedorven kunnen worden, als er een scène wordt gemaakt, want dan zal de oude Carrington geen oogenblik aarzelen aan die „ongewenschte vreemdelinge” duidelijk te maken dat zij verdwijnen moet. Laten wij zeggen dat wij elkander over een uur in mijn kamer terugvinden — natuurlijk tenzij er onverwachte dingen mochten geschieden!

De beide mannen drukten elkander de hand en gingen ieder hun sweegs.

Terwijl Brand om het huis heenliep, ging Raffles aan de voorzijde binnen, na nog even naar het spel te hebben gezien, waarbij hij Harriet

Dickson miste en trad toen de groote vestibule binnen.

Het eerst viel zijn oog op den stoeren agent van politie, die daar rustig, met over elkaar geslagen armen op een bank zat.

Hij keek den man een oogenblik vragend aan, kwam toen glimlachend op hem toe en vroeg:

— Wat zit je hier op wacht, goede vriend? Ben je als huisbewaarder aangesteld?

— Dat scheelt niet veel, mijnheer! Ik moet hier blijven en met mijnheer King samen oppassen, dat er geen stuk het huis uitgaat, geen taschje, geen koffertje, voor wij het grondig onderzocht hebben!

— Nu, dan wensch ik je veel succes toe!

Raffles knikte den man vriendelijk toe en ging de breede trap op, terwijl hij voor zich heen mompelde:

— Dat ziet er nu eigenlijk gezegd minder aangenaam uit! Ik hoop dat die bewaking niet duurzaam zal zijn! Want als ik de juweelen eenmaal in mijn handen heb — hoe krijg ik ze dan ongemerkt het huis uit? Nu — dat is een zaak van later zorg!

Hij bereikte de eerste verdieping, sloeg rechtsaf, en kwam in dat gedeelte van het huis, waar zich zijn logeerkamer bevond.

Hij ging er binnen, zoo zacht als hij dat steeds gewend was en hij had juist de deur gesloten, toen zijn aandacht werd getrokken door een licht gerucht boven zijn hoofd.

Het was alsof men in de kamer daarboven een meubel verplaatste.

Raffles richtte den blik naar het plafond en mompelde:

— Zijn zij nog altijd aan het doorzoeken van de kamers? Maar — hierboven is toch de kamer van Douglas Carrington! En hij is op het oogenblik in het park! Daar moet ik toch eens het mijne van hebben!

Hij deed de deur voorzichtig weer open, sloot haar zonder eenig leven te maken, besteeg de trap en bereikte het groote portaal van de tweede verdieping.

Hij kende het huis zoo goed, ondanks de uitgestrektheid daarvan, dat hij geen oogenblik behoefde te aarzelen.

Hij volgde een breede gang, zonder iemand

tegen te komen en stond stil voor een zware deur van eikenhout.

Dat was de deur van de kamer van Douglas.

Hij bukte zich, bracht zijn oog voor het sleutelgat en had moeite een uitroep van verbazing te onderdrukken.

Want daar binnen was Harriet Dickson en zij was bezig met koortsachtige haast de geheele kamer grondig te onderzoeken.

Zij had de kussens van het bed opgetild en legde ze nu juist met groote zorgvuldigheid weer recht.

Daarop liep zij naar een fraaie schrijftafel, trok alle laden open, die niet op slot waren, doorwoelde ze haastig, sloot ze weer, keek in een sigarenkastje, dat tegen den wand hing en zocht in de zakken van eenige keurig opgehangen kleedingstukken.

En dat alles met vingers die trilden van opwinding, met een doodsbleek gezichtje en met groote, doodelijk verschrikte oogen.

Raffles bedacht zich niet lang meer.

Hij begreep als bij ingeving, dat hier een nieuw bedrijf van de tragie-comedie een aanvang had genomen.

Hij overtuigde zich, dat er zich niemand in dit gedeelte van het huis bevond, opende behoedzaam de deur en sloot deze weder geruischloos achter zich.

En met zachte stem, een glimlach om de lippen, vroeg hij:

— Kan ik u soms bij het zoeken behulpzaam zijn, Miss Harriet?

Het meisje had een lichten kreet van schrik geslaakt en stond daar nu midden in het vertrek, de kleine handen op het hart gedrukt, terwijl zij Raffles ontsteld aanstaarde, niet in staat om een woord uit te brengen.

Maar eindelijk stamelde zij, terwijl haar bleek gezichtje plotseling vuurrood werd:

— Mijnheer — — graaf — — ik kwam hier — — —

— Ik begrijp het zeer goed, Miss — gij kwaamt hier om naar de gestolen juweelen te zoeken! vulde Raffles bedaard den zin aan. Gij behoeft niet zoo te schrikken — ik zie nu dat ik het bij het goede einde heb! Wilt ge mij niet zeggen, Miss, waarom gij denkt dat de juweelen hier

moeten zijn? Gij weet toch wel, welke kamer dit is?

— Dat weet ik, graaf! antwoordde Harriet, en de bloes op haar ronde wangen werd nog vuriger.

— Maar waarom denkt gij, dat de juweelen juist hier zijn?

In plaats van te antwoorden viel Harriet op een stoel neer, begroef het gelaat in de handen en barstte in snikken uit.

Raffles was met een paar stappen bij haar, streelde haar zachtjes over het prachtige haar en zeide op den toon van een vader, die zijn kind troost:

— Huil toch niet zoo, Miss Harriet! Ik geloof werkelijk, dat alles nog ten goede zal keeren! Maar ik geloof dat gij u vergist, als gij denkt dat de juweelen hier zijn — ja, daar ben ik bijna zeker van! Als gij mij eens in uw vertrouwen naamt? Ik weet van de zaak meer dan gij wel denkt — meer dan alle anderen! Waarom hebt gij gisteravond bij het verhoor gelogen, toen inspecteur Hale u vroeg, of gij gisteravond niemand op de gang had ontmoet, toen gij uw boek kwaamt halen?

— Ik heb niet gelogen! antwoordde het jonge meisje zachtjes en met een uitdrukking van vrees op haar gelaat. Ik — ik heb immers gezegd, dat ik Shotts op het portaal ontmoet had!

— Shotts loog ook! hernam Raffles op strengen toon. Hij deed het om bestwil — maar ik weet nu, dat hij loog! Hij aarzelde eerst — en toen zeide hij, dat hij niemand had gezien! Hij loog evenzeer als gij, arm kind — want Shotts zoowel als gij hebben Douglas Carrington bij de kamer van uw ouders gezien — zij hebben hem zelfs daar misschien wel zien binnegaan!

Raffles was een te goed gelaatskenner, om niet onmiddellijk te zien, dat zijn vermoedens gegrond waren.

Harriet had het hoofd opgeheven, keek hem met haar groote kinderoogen eenige oogenblikken onderzoekend aan en plotseling begaven haar heur krachten.

En snikkend kwam het over haar trillende lippen:

— Het is waar — ik heb hem de kamer zien uitkomen!

Hoofdstuk VII.

Onbaatzuchtige liefde.

Het bleef eenige oogenblikken stil na deze bekentenis.

Toen hief Harriet met een smeekend gebaar de handen op en vroeg op fluisterenden toon:

— Gij zult er toch niets van zeggen, graaf? Gij zult mij toch niet verraden?

— Ik zal u niet verraden, Miss Harriet! antwoordde Raffles zacht. Ik zal het des te minder doen — omdat gij u vergist! Douglas nam de juweelen niet weg! Hoe hebt gij dat toch een oogenblik kunnen gelooven?

— Hij nam ze niet weg? stamelde Harriet, alsof zij den omvang van die woorden niet dadelijk begreep. Maar — ik herkende hem — hij kwam uit de kamer van mijn ouders — heel bleek — heel opgewonden!

— Dat is ook zoo — dat weet ik!

— Weet gij dat? Hoe kunt gij dat weten? Waart gij daar dan?

— Ik was daar, Miss Harriet! Neen, gij behoeft mij niet zoo ontdaan aan te kijken — ik nam de juweelen niet weg! Iemand anders deed het — maar dat zult gij later wel hooren! Dus daarom hebt gij gezwegen en de waarheid verbloemd, toen Hale u ondervroeg?

— Ik heb hem lief!

Het waren slechts weinige woorden — en toch, hoeveel verklaarden zij niet!

— En — gij zijt hier gekomen, denkende dat gij de juweelen zoudt vinden, om die dan tersluiks weder naar het vertrek van uw ouders terug te brengen?

— Zoo is het, graaf! O, wat slecht van mij — wat vreeselijk slecht, om te denken, dat hij het gedaan had! Maar ik kan ook niet meer geregeld denken in den laatsten tijd! Ik vermoedde, dat hij... om die vrouw... die slechte vrouw....

Zij ging niet verder, maar bedekte het bleeke gezichtje met de handen.

— Ik begrijp wel wat gij bedoelt, Miss Harriet! zeide Raffles op denzelfden zachten, bijna

vaderlijken toon. Gij hebt gevreesd, dat Douglas tot iederen prijs veel geld wilde hebben, — om des te beter het hart van die vrouw te kunnen winnen! Nu, ik kan u in een ander opzicht gerust stellen — het zal niet lang meer duren, voor hij voorgoed met haar gebroken zal hebben!

Het jonge meisje vouwde de handen met een aandoenlijk gebaar en haar oogen stonden nog vol tranen, maar glansden niettemin van een blijde hoop, toen zij met een bevende stem vroeg:

— Gelooft gij dat werkelijk, graaf? Hoe kunt gij dit alles toch weten?

— Dat zal u later wel duidelijk worden, Miss Harriet! antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— Denkt gij — — dat die vrouw hem oprecht liefhad?

— Volstrekt niet! Zij is geen vrouw daartoe! antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Maar... zij was gisterenavond in zijn kamer — hier! stamelde Harriet, en opnieuw overtoog een blos haar wangen.

Raffles keek verrast op.

— Is zij gisteravond hier geweest? Weet gij dat zeker?

— Ik heb haar hier zien binnengaan!

— Wanneer was dat? vroeg Raffles haastig. Was het voor gij Douglas uit de kamer van uw ouders hebt zien komen?

— Ja, omstreeks tien minuten eerder! Ik werd verteerd door jalouzie, ik geloof dat ik haar had kunnen dooden! En daarom bleef ik in den ouden vleugel Douglas en haar beloeren! O, dat ik dat heb kunnen doen!

— Het is heel menscheijk, Miss Harriet! zeide Raffles eenvoudig. Wie liefheeft — die is bij voorbaat verontschuldigd! Gij houdt zeker nog veel van Douglas?

— Ik kan hem niet missen, graaf Palmhurst! Hij is alles in mijn leven! antwoordde het meisje met zachte stem.

— Nu, dan ben ik er vast van overtuigd, dat alles nog in orde zal komen!

— Geloofst gij dat waarlijk? O, gij zijt een goed mensch, graaf!

Zij had de hand van Raffles gegrepen en zeide met een klank van aandoenlijke dankbaarheid in haar stem:

— Ik zal nooit vergeten, hoe gelukkig gij mij met die woorden gemaakt hebt, graaf! Ik dank u.

Raffles maakte zijn hand spoedig weer vrij.

Hij was wat bleeker geworden en zeide nu bijna ruw:

— Gij moet mij niet bedanken, Miss — daar is volstrekt geen reden voor! Wacht, tot het scherm over het laatste bedrijf is gevallen! Maar thans moet gij dadelijk heengaan. En gij moogt van geluk spreken dat niemand anders u hier in deze kamer heeft aangetroffen!

— De juweelen zijn dus bepaald niet hier, graaf?

Er verscheen een zonderlinge uitdrukking op het gelaat van Raffles, toen hij ten antwoord gaf:

— Of zij niet hier zijn? Misschien toch wel! Maar — dan heeft Douglas ze toch niet hier gebracht! Neen, vraag mij nu niets meer, spreek met niemand een woord over ons gesprek en wacht rustig den loop der gebeurtenissen af! Ik ben niet jong meer — ik heb eenige ervaring op het gebied van menschelijke hartstochten — en ik geloof u te mogen verzekeren, dat uw hartewensch binnenkort in vervulling zal gaan! Beschouw het als een korte afdwaling van Douglas! Hij had u vroeger lief en hij zal u weer liefhebben! En vergeef hem! Want er zijn maar heel weinig mannen, die in staat zijn weerstand te bieden aan de verleiding, als zij zich voordoet in de gedaante van een vrouw als Inez Garcia! Dat zult gij later beter begrijpen! En ga nu!

Raffles duwde het jonge meisje met zachten drang het vertrek uit, na zich te hebben overtuigd, dat de weg vrij was en begeleidde haar een eindweegs, over de gang, tot aan de trap.

Hij overtuigde zich, dat zij de trap geheel afdaalde, keerde toen dadelijk op zijn schreden terug en trad het vertrek van Douglas Carrington weder binnen.

Hij sloot de deur, bleef een oogenblik in gedachten staan, sloeg zich voor het voorhoofd en mompelde:

— Dat een jong, onschuldig ding als Harriet Dickson mij op het denkbeeld moest brengen! En toch — hoe lag dat niet voor de hand! Wel zeker — de vertrekken van den heer des huizes, van zijn vrouw en van zijn zoon, zouden natuurlijk nimmer worden doorzocht, dat begreep die sluwe bedriegster heel goed! En zij heeft gebruik gemaakt van de korte afwezigheid van Douglas om hier haastig den buit te verstoppert — en waarschijnlijk goed te verstoppert, anders had Harriet de juweelen wel gevonden. Toen is zij zeker dadelijk weer heengegaan, zonder zijn terugkomst af te wachten — en Douglas heeft niet anders kunnen denken, of zij heeft gelegenheid gehad, de juweelen in veiligheid te brengen en ergens anders te verbergen. Toch moet hij nog tot op het laatste oogenblik gehoopt hebben dat hij zich bedrogen had en dat niet zij maar een ander den diefstal had gepleegd — tot het gesprek dat hij zooveen heeft afgeluisterd, hem de oogen heeft geopend! Nu, wij zullen eens zien of mijn speurtalent niet beter ontwikkeld is dan dat van dat verliefde jonge ding!

En Raffles begon zijn onderzoek met een spoed, die menig detective hem zou hebben benijdt.

Hij hield nu en dan op om te luisteren, maar het was duidelijk dat op dit uur van den dag niemand in dit gedeelte van het huis kwam.

En King, die nog altijd tijverig aan het zoeken was, zou er zeker niet aan denken, zijn schreden naar de kamer van Douglas te richten.

Raffles begreep zeer goed, dat hij zich moest haasten, want nu Mary Sackett zich in het nauw gedreven wist, zou zij zeker de eerste de beste gelegenheid te baat nemen, om zich van de juweelen meester te maken.

Aan het bureau schonk Raffles nauwelijks aandacht.

Hij begreep wel, dat Mary niet zoo dom zou zijn geweest, juweelen te verstoppert in een meubel, dat ieder oogenblik van den dag gebruikt kon worden en waarvan bovendien vele laden gesloten waren.

Raffles doorzocht nu het geheele vertrek, opende de kleerkast, keek aan de onderzijde van het bed, draaide de stoelen om — maar vond niets.

Hij stampte ongeduldig en bromde :

— En toch moeten zij hier zijn! Het kan niet anders! Vandaag kan zij nog geen gelegenheid hebben gehad, ze hier weer weg te halen! Zij was natuurlijk van plan rustig af te wachten tot de lucht weer zuiver was.

Hij keek even rond en liep toen haastig toe op een deur, dichtbij een der ramen.

Hij opende de deur, en keek in een vrij groote badkamer.

De wanden waren kaal, de kuip stond bijna een decimeter van den vloer, als eenig meubel stonden er een paar rieten stoelen, en reeds wilde Raffles het vertrek weder verlaten, toen hij zich bedacht, en op den grooten wandgeyser toetrad.

Hij trok er een stoel bij, ging daarop staan, en lichte dendeksel van den geysers op.

Hij stak zijn arm in het toestel — en bijna dadelijk greep zijn hand een voorwerp, dat hij haastig optrok.

Het was een zakje, vervaardigd van zeildoek, met gummi overtrokken, en stevig dichtgesnoerd zoodat er geen druppel water bij kon.

Raffles schudde het zakje even, — en glimlachte.

Hij maakte het koord los en opende het zakje.

Het bevatte de diamanten, de ringen, het prachtige halssnoer en de diadeem van Mevrouw Dora Dickson.

— Heel slim! Daarop zou men niet zoo spoedig gekomen zijn! Ze heeft dat alles van te voren prachtig berekend! mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij het zakje weder dichtbond en in zijn zak liet glijden.

Hij deed vlug en zacht het deksel weder op den geysers, verliet de badkamer, deed ook daarvan de deur weder dicht, en stond even later op de gang, na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat niemand hem had kunnen bespieden.

— Nu ben ik toch wel nieuwsgierig naar het gezicht, dat Mary Sackett of te wel Inez Garcia zal trekken, als zij tot de ontdekking komt, dat het nest ledig, en de vogel gevlogen is! Waarde weduwe — ik durf mij niet aan een voorspelling wagen, maar ik geloof toch wel dat op dit oogenblik mijn kansen niet kwaad staan! Ik heb de troeven in handen, en als ik niet al te slecht

speel, dan vermoed ik dat ik dit spelletje wel zal winnen!

Zeer tevreden over zichzelf en met de geheele wereld — een toestand, waarin hij zich niet al dikwijls bevond — daalde Raffles haastig de trap weer af, en ging zijn eigen logeerkamer binnen.

Hij dacht er echter niet aan, de juweelen in zijn bagage te verbergen, daar niemand kon zeggen, of er niet opnieuw een huiszoeking kon plaats vinden.

Raffles vergenoegde er zich dus mede, een demi-saison en zijn hoed te halen, en even later had hij onopvallend het heerenhuis verlaten.

Hij richtte zijn schreden naar het park, verliet dit door een weinig gebruikt hek, en volgde een smal zandpad, hetwelk hem naar een van de schoonste plekjes bij den zee-arm bracht, maar dat op dit oogenblik volkomen verlaten was.

Raffles liep voort tot dicht bij den oever, overtuigde zich, dat men hem op deze plek onmogelijk kon zien, beschut als hij aan alle zijden was door dicht struikgewas, en maakte toen haastig met behulp van een sterken, drogen tak een gat in den grond aan den voet van een statigen eik, waarin hij het zakje met zijn kostbaren inhoud liet vallen, waarop hij het gat weder met aarde vulde, en er een zeer zwaren ronden steen oprolde.

Hij wischte de sporen van dien arbeid snel en handig uit, aanvaardde den terugweg, en trad aan de voorzijde het kasteel weer binnen, ongeveer drie kwartier nadat hij het had verlaten, en juist toen Shotts op het punt stond, uit alle macht op den Japanschen gong in de vestibule te slaan, ten teeken dat het diner was opgediend.

Raffles kwam halverwege de monumentale trap Brand tegen, die hem een knipoogje gaf, hem haastig terzijde trok en hem toefluisterde:

— Goed dat je bent teruggekomen — de zaken marcheeren slecht!

— In welk opzicht?

— Ik ben eens gaan kijken in de buurt van de rustieke bank, zooals je me had aangeraden, en ik ben getuige geweest van een scène — die geen kwaad figuur zou hebben gemaakt in een melodrama!

— Tusschen hem en haar?

— Juist! Het is tot een uitbarsting gekomen, zij heeft hem getart, hij heeft ten slotte zijn koelbloedigheid verloren.....

— Die is hij al een week kwijt?

— En hij heeft haar gezegd, dat ze onmiddellijk het huis zou moeten verlaten!

— Waar is zij nu? vroeg Raffles verschrikt.

— O, ze denkt er, geloof ik, niet aan om heen te gaan! Zij zegt dat hij hier niets te bevelen heeft en dat zij alleen op verzoek van zijn vader zal heengaan!

— Dat noem ik brutaal zijn! En waar is Douglas?

— Die is op zijn kamer om zich voor het diner te gaan kleeden!

— Gelukkig!

— Waarom gelukkig?

— Omdat zij nu niet binnen kan komen!

— Wat zou dat dan?

— Dat zou — dat zij de gestolen juweelen in zijn slaapkamer verborgen had!

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VIII.

Wie het laatst lacht..

Charly stond Raffles een oogenblik verbluft aan te zien en barstte toen uit:

— Houdt je me voor den gek?

— Met ernstige zaken als juweelen ten bedrage van 30.000 pond, scherts ik niet! Het is de zuivere waarheid, en als je een bewijs verlangt — ik heb de juweelen omstreeks een uur geleden zelf gevonden!

En in korte woorden deelde Raffles op fluisterenden toon aan Charly mede, wat er was voorgevallen.

De jonge man luisterde zeer verbaasd toe en zeide, toen Raffles gereed was:

— Dien afloop had ik zeker niet verwacht! Wat doen wij nu?

— Toebereidselen maken om spoedig te vertrekken! Maar ik ga niet heen, voor dat gevaarlijke wijf het veld heeft geruimd en hier niet langer staat als hinderpaal voor het geluk van een jong, onschuldig meisje! Als zij niet spoedig maakt dat zij wekomt — dan zal zij het aan zichzelf hebben te wijten, als er klappen vallen! Maar voor wij van elkaar gaan — zorg dat alles klaar is voor een overhaast vertrek — en vóór alles — laat de slaapkamer van Douglas

geen oogenblik onbewaakt blijven! Overtuig je of hij er nog is, laat hem kalm vertrekken, maar blijf daar voor de deur staan, totdat ik Shotts voor een deel in het geheim zal nemen en hem last zal geven, den wachtpost van je over te nemen! En ik durf wel zweren dat die goede trouwe kerel, die ook al zoo dom is geweest, zijn meester te verdenken, haar eerder zal dood slaan, dan toe te staan dat zij het vertrek betreedt. Nu, de kaarten zijn gegeven — daar begint de laatste robber!

En haastig liep Raffles verder.

Maar op de eerste verdieping wachtte hem een andere ontmoeting, van geheel anderen aard

Toen hij zich naar zijn kamer wilde begeven, zag hij juist, hoe Mary Sackett langzaam de trap afdaalde, het gelaat van woede en haat vertrokken, de kleine vuisten gebald.

— Welzoo — zij heeft bot gevangen! mompelde Raffles voor zich heen. Zij heeft de juweelen stil van de kamer willen halen, om dan ijlings te verdwijnen — maar de lucht is nog niet zuiver!

Op hetzelfde oogenblik zag de dievegge Raffles voor zijn kamerdeur en kwam zonder zich te bedenken, naar hem toe.

Haar stem beefde van ingehouden drift en haat, toen zij hem toebeet:

— Is dat jouw werk, mooie mijnheer?

— Waar spreekt gij over, schoone dame? was de wedervraag van Raffles.

— Wat vraag ik je ook — jij bent de oorzaak van dit alles en reken er maar op, dat ik het niet zoo spoedig zal vergeten! Wij zullen elkaar nog wel eens terugzien! Ze wijzen me de deur, versta je! Ze willen dat ik dadelijk vertrek, die trotsche adellijke hansen! Maar ze kennen me nog niet en jij ook niet, graaf Palmhurst, of wie je dan anders ook moogt wezen! Zeg jij eens — geloof je dat je het mij bewijzen kunt, dat ik die mooie steentjes gestolen heb?

— Neen, dat geloof ik niet!

— Aha, daar heb ik je! riep de jonge vrouw op een toon van woeste zegepraal! Hebben ze de juweelen in mijn kamer gevonden, in mijn kleeren? Neen nietwaar! Nu, dan zullen wij toch eens zien wie aan het langste eind trekt!

— Ik ben er zelf buitengewoon nieuwsgierig naar, madame! zeide Raffles op hoffelijken toon. En ik weet toch niet hoe het komt — ik kan mij toch bijna niet voorstellen dat de ondeugd zou zegevieren — tenminste niet de ondeugd die naar den naam van Mary Sackett luistert?

Hij trad een stap nader op haar toe en vroeg op zachten toon:

— Weet je wel dat er nog politie in huis is?

— Dat weet ik! Wat zou dat? Denk je dat ik soms bang voor dien detective ben?

— Ben je dat niet? Denk je niet dat je een onaangenaam oogenblik zou beleven, wanneer ik dien detective eens vertelde wie je werkelijk was?

— Zou je dat werkelijk durven doen?

— Waarom niet? Is daar zooveel moed toe noodig?

— En geloof je dan soms dat ik zou zwijgen en het niet zou uitschreeuwen, dat je mij om de juweelen gevraagd hebt!

— Schoone dame — ik vrees dat men u zou uitlachen! antwoordde Raffles rustig. Ik zou natuurlijk kunnen beginnen met het te ontkennen — als er niet toevallig een getuige bij ons gesprek tegenwoordig was geweest. Maar wat zit daar achter? Ik kan immers heel goed voorge-

ven, dat ik een soort amateur-detective ben, die het zich tot taak had gesteld, de dievegge te ontdekken — of den dief?

— En denk jij dat iemand dat zou gelooven? riep Mary Sackett op woesten toon.

— Denk jij dat men eerder zou gelooven, dat ik niet graaf Palmhurst ben en hun maar wat op de mouw wilde spellen? Komaan — gebruik je verstand, Mary Sackett! Ik wil mij zelf volstrekt niet op een voetstuk plaatsen, maar je moet toch zelf inzien, dat men waarschijnlijk eerder geloof zal hechten aan iemand van mijn rang en stand, dan aan een dame, die haar haar verft en een valschen naam opgeeft, die een paar veroordeelingen achter den rug heeft en waarschijnlijk nog minstens een even groot aantal voor den boeg! Wat dunk je?

— Maar Douglas heeft gehoord, hoe je zeide dat je niet graaf Palmhurst was!

— Een valstrik, madame — een valstrik, om er jou in te vangen! Ik herroep alles, ik zeg dat ik je fabeltjes vertelde — en men zal mij gelooven! Waarom zal men ook niet? Heb ik de juweelen soms in mijn bezit?

— Nog niet — maar wie weet waar ge toe komt!

— Gij hebt mijn geheimste gedachten geraden, madame! Inderdaad, dat kan niemand weten! Maar wat loopt gij hier eigenlijk rond? Zoudt ge u niet liever naar de dinerzaal begeven?

In plaats van rechtstreeks antwoord te geven, deed Mary Sackett nog een stap naar Raffles toe en vroeg op schorren toon:

— Geloof jij soms, dat ik mij hier met schande laat weggagen, omdat die ingebeelde gek, die Douglas Carrington, dat zoo verlangt? Nooit! Zijn vader heeft mij uitgenoodigd — zijn vader is hier de baas — en alleen als hij zegt dat ik moet gaan, zal ik mijn biezen pakken!

— Jawel — ik geloof dat ik je gedachtengang wel kan volgen, Mary Sackett! zeide Raffles bedaard. Je zou hier natuurlijk nog graag een paar dagen willen blijven.

— Waarom denk je dat?

— Wel, je moet toch je buit in veiligheid kunnen brengen!

De Gentleman-Inbreker en de dievegge keken elkander een oogenblik strak aan.

Het was alsof zij elkanders krachten wilden meten.

Toen vervolgde Raffles langzaam, met den nadruk op ieder woord:

— Als ik jou was, Mary Sackett, dan ging ik dadelijk heen — nog deze minuut. Douglas heeft je er gelegenheid toe gegeven — maak er gebruik van!

— Ik doe het niet!

— Dan moet je zelf maar de gevolgen dragen — maar je zet geen voet in de kamer van Douglas!

Er voer een schok door het lichaam van de jonge vrouw en zij keek Raffles geruimen tijd zonder een woord te spreken aan.

Toen vroeg zij langzaam en zoo zacht dat het bijna niet was te hooren:

— Wat moet dat beteekenen? Wat wil je daarmee zeggen?

— Ik geloof dat mijn woorden maar voor één uitlegging vatbaar zijn — ik vermoed dat je de juweelen in zijn kamer verborgen hebt!

De oogen van de vrouw fonkelden als die van een roofdier, toen zij op denzelfden toon herhaalde:

— Vermoedt je dat? Welzoo, welzoo! En nu denk je dat je mij al mijn troeven uit handen hebt geslagen, nietwaar?

— Iets dergelijks, madame!

— Je wilt mij beletten om die kamer binnen te gaan?

— Tot iederen prijs! Trouwens — je kunt het al niet meer, al zou je willen! Ik heb maatregelen genomen!

Mary Sackett was krijtwit geworden en zij stotterde van woede, terwijl haar stem een krijschenden klank had, toen zij uitriep:

— Ellendeling! Je denkt me in het nauw te hebben gedreven, nietwaar? Je schijnt meer te weten dan ik dacht! Maar je weet nog niet alles — en we zullen zien wie het wint! Je hebt mij in de wielen gereden — jij wilt blijkbaar die Carringtons beschermen — nu zullen zij ervaren, wat het zeggen wil, zich Mary Sackett tot vijandin te hebben gemaakt!

En zij liep luid schreeuwend naar beneden, de trap af, voor Raffles nog een woord had kunnen zeggen!

Zij holde de vestibule over, wierp de deur

van de eetzaal wijd open en trad er binnen.

Allen zaten reeds aan tafel.

Daar was de familie Carrington, daar waren de Dickson's met hun dochter en verder nog een tiental gasten, die niet hadden willen vertrekken.

Alleen de plaatsen van graaf Palmhurst en van zijn vriend Brand waren onbezet.

De soep was zooeven rondgediend en men had zich juist gereed gemaakt om met den maaltijd een aanvang te maken, toen de gewaande Inez Garcia op den drempel verscheen.

Zij was thans vaalbleek, haar oogen hadden een wraakzuchtigen gloed, en zij geleek op een prachtigen luipaard, gereed om den sprong te doen.

Allen hadden het hoofd opgeheven, en staarden haar verrast en ook een weinig ongerust aan.

Mary Sackett liet haar blikken over alle aanwezigen glijden en liet toen een kort, hatelijk lachje hooren.

Ten slotte bleven haar zwarte oogen gevestigd op Douglas Carrington, die bleek was geworden, maar in wiens blik op dat oogenblik niets anders meer te lezen viel dan koele vijandschap en minachting.

— Luister, Douglas Carrington! begon de jonge vrouw. Blijf je bij je voornemen, om mij hier weg te zenden?

— Ik blijf er bij! zeide Douglas op harden toon en met een onwillekeurig gebaar legde hij zijn krachtige, bruine hand op het kleine witte handje van Harriet Dickson, die naast hem zat.

Mary Sackett had het gebaar gezien en haar neusvleugels trilden krampachtig, haar lippen beefden toen zij uitriep:

— Ik moet dus vertrekken?

— Op staanden voet! U hebt het aan uzelf te wijten, madame, dat ik het moet herhalen, ten aanhoore van onze gasten! Gij hadt u de vernedering kunnen besparen! Waarom komt gij hier?

Het bleef een oogenblik zeer stil in de groote kamer en allen luisterden vol verbazing en ontsteltenis toe.

Want inderdaad wist nog geen van de gasten iets van het opgewonden tooneel, hetwelk zooeven tusschen Douglas en de schoone Spaansche was voorgevallen.

Maar reeds begonnen eenigen vaag de waarheid te beseffen.

Toen klomk in de stilte weer de schelle stem van Mary Sackett, die kreet:

— Waarom ik hier kwam? Om de waarheid aan het licht te brengen! Waar is King? Ik wil een verklaring afleggen waar hij bij is!

— Gij wilt dus bekennen? riep Douglas uit, terwijl hij nog een weinig bleeker werd.

— Wat! Heeft zij de juweelen van mijn vrouw gestolen? riep Dickson op bulderenden toon. Onderzoek haar dan dadelijk aan den lijve!

Maar de jonge vrouw op den drempel wierp hem een tjskouden blik toe en zeide hoonend:

— Zou ik de diamanten gestolen hebben? Je weet niet wat je zegt, oude gek! Wacht maar — wacht tot King er is!

Er verliep omstreeks een minuut onder doodelijk stilzwijgen.

Toen trad de detective King, die door een der bedienden gewaarschuwd was, door een andere deur binnen en bleef verbaasd met den knop van de deur in zija hand staan, toen hij de ontstelde, zwijgende gasten zag en de opgewonden, doodsbleeke vrouw op den drempel van de deur, die naar de vestibule leidde.

— Gij hebt mij laten roepen, graaf Carrington? vroeg hij eindelijk.

— Niet ik, mijnheer King — die dame daar wil u spreken!

King was binnengekomen, deed nu de deur dicht, kwam eenige stappen op Mary Sackett toe en vroeg:

— Is dat waar, madame? Hebt gij me iets te zeggen?

De jonge vrouw knikte.

— In verband met de juweelen?

— Ja.

— Weet gij waar ze zijn?

— Ik weet waar ze zijn en wie ze gestolen heeft!

— Vertel dan op! riep Dickson op boezen toon. Wat treuzelt gij nog?

— Als die oude dwaas nogmaals zijn grooten mond opendoet, dan zeg ik geen woord! riep de avonturierster woest. Denkt die oude ezel, dat hij met zijn keukenmeid spreekt?

King maakte een kalmeerend gebaar en vroeg:

— Wat hebt gij dan te zeggen, madame?

— Alleen dit! Ik ken den man, die de juweelen stal. Ik heb hem bespied. Ik heb hem nagegaan en ik heb gezien waar hij de juweelen verborg. En ik heb tot dusverre niets gezegd — nu, waarom zou ik het verbergen — omdat ik hoopte, hem naderhand door mijn bedreigingen een deel van den buit te kunnen aftroggelen!

— De naam van dien man?

— Daar zit hij — het is Douglas Carrington! Hij heeft de juweelen in den geysier op zijn badkamer verborgen!

Het was zoo doodstil in de eetzaal, dat men het gonzen van de groote bromvliegen kon hooren, die door de wijdgeopende vensters naar binnen waren gevlogen.

Toen klomk de volkomen rustige stem van Carrington, die zeide:

— Die vrouw liegt!

— Lieg ik? krieschte de avonturierster. Ga u dan overtuigen! De diamanten zijn waar ik zeg! En als gij dadelijk ook zijn vertrekken onderzocht had, dan zoudt gij ze hebben gevonden!

Aller oogen richtten zich naar Douglas.

Hij zag nu bleeker dan het damasten tafellaken, waarop zijn handen rustten en zija stem klomk schor, toen hij zeide:

— Laat men gaan zoeken! En als men de diamanten daar vindt, dan — — dan moet zij zelve — —

— Geen woord meer, Douglas! liet de rustige stem van zija vader zich hooren. Ik herhaal dat die vrouw moet liegen! Mijnheer King, wees zoo goed, u onmiddellijk te gaan overtuigen, ik weet zeker, dat gij niets zult vinden! Neem een van uw mannen en een bediende mede, als gij wilt! Douglas — waarom zit je er bij of je geen tien kunt tellen, jongen? En jij ook, kleine Harriet!

Inderdaad schenen de beide jongelieden de oogen niet te durven opheffen, zij geleken wel wat op schuldigen!

Maar King was er de man niet naar, om lang te treuzelen.

Hij riep den agent van politie binnen en begaf zich met een der bedienden naar het vertrek van Douglas.

De anderen bleven allen achter, in het diepste zwijgen en Dickson keek met woedende blikken in de richting van Douglas Carrington.

Er werd geen woord gesproken, voor King weder binnentrad.

De detective wierp de vrouw een minachtenden blik toe en wendde zich toen schouderop-halend tot graaf Carrington met de woorden:

— Gij hebt gelijk gehad, graaf — de vrouw heeft gelogen! Er bevindt zich niets in den geysers — noch ergens anders in de badkamer!

Terwijl er aan de eettafel een zucht van verlichting opging, wendde King zich tot de avonturierster en zeide streng:

— Wat heeft dat te beteekenen? Weet gij wel dat gij u aan een strafbaar feit hebt schuldig gemaakt?

Mary Sackett keek een oogenblik als verdwaasd rond, barstte toen in een zenuwachtig gelach uit, dat klonk als het gillen van een waanzinnige, en krijste:

— Ik had het moeten weten! Hij is mij voor geweest! Nu weet ik waarom de juweelen er niet meer zijn! O, die schurk, die slimme, vermaledijde schurk!

Zij liet zich op een stoel neervallen, en scheen blijkbaar volstrekt geen acht meer te slaan op de anderen.

En juist toen de gasten allemaal door elkander begonnen te praten, kwam een der bedienden binnen met een briefje, hetwelk hij aan Dickson ter hand stelde met de woorden:

— Dat is mij zoeven ter hand gesteld door een boerenknaap, mijnheer, namens graaf Palmhurst! Hij deed er het verzoek bij, of gij het hardop wildet voorlezen!

— Hier aan tafel? vroeg Dickson ten hoogste verbaasd.

— Om u te dienen, mijnheer — zoodat alle gasten het eveneens hooren!

— Wat is dat voor een dwaas! mopperde Dickson.

Maar hij brak den brief toch open, en begon te lezen met een stem, die langzamerhand schor van woede werd:

Geachte Heer Dickson!

Gij behoeft niet langer te laten zoeken naar de juweelen! Ze zijn in veilige haven — dat wil zeggen in mijn handen! Zij werden gestolen door een der dames onder de gasten — wier naam ik thans niet wil noemen, nu zij met leege handen uitgaat. Ik was haar echter een weinig te slim af, en als laatste lacher lach ik natuurlijk het best!

Ik zou u raden, mijnheer Dickson, U in het onvermijdelijke te schikken, en ik kan u de verzekering geven, dat er met de opbrengst van de juweelen van Mevrouw Uw echtgenoot, veel goeds zal worden gedaan!

Ik richt het verzoek tot Mejuffrouw uw dochter, mijn beste wenschen te willen aanvaarden voor haar geluk aan de zijde van den man dien zij liefheeft, van Douglas Carrington, en teeken, met de hoogachting, welke men verschuldigd is aan een wel-doener der dorstende menschheid

JOHN RAFFLES,
alias Graaf Palmhurst.

De volgende aflevering (No. 478) bevat:

Het halssnoer van de Tsarina.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885